

HandbalX-tra

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - SEPTEMBER/OKTOBER/NOVEMBER 2007

WIN FOR LIFE

SPONSORT

HET BELGISCH HANDBAL

Nationale Ploeg

Op zoek naar een origineel geschenk voor een handballer/handbalster?

De nieuwe truitjes van de Nationale ploeg werden in een beperkte oplage bijgemaakt, en dit in diverse maten. Wil jij de originele shirt-short combinatie van onze nationale ploeg, voor jezelf op training, of om cadeau te doen voor een verjaardag, sinterklaas- of kerst- of ander geschenk?

Het kan, ze zullen er zijn vanaf eind oktober!

- Door overschrijving van 55 euro op rekeningnummer 068-0829400-77 van de VHV met vermelding van de gewenste maat en uw adres. Dan krijgt U het thuisgestuurd.
- Te verkrijgen voor 50 euro op het secretariaat van de VHV en de thuiswedstrijden van de Nationale Ploeg.

Beschikbare maten: XS, S, M, L, XL, XXL

Wie bijkomende inlichtingen zou willen kan terecht op: vhv@handbal.be, 03/2868330 of op www.handbal.be

UNITED TELECOM

een voor handbal

Mobiele Telefonie

- Bel de hele dag door aan **éénzelfde daltarief**.
- Behoud **gratis** uw bestaand gsm-nummer.
- U blijft **bereikbaar**, ook tijdens de activeringsperiode.
- eenvoudig en **transparant tarief**

Vaste Telefonie

- Er zijn **geen aansluitingskosten**.
- U **behoudt** uw bestaande nummer(s).
- U moet geen bijkomende nummers/codes vormen.
- De overeenkomst is ten allen tijde opzegbaar zonder extra kosten.
- **Bespaar** nationaal tot 35%, naar gsm tot 47%, internationaal tot 79%.

- **Vaste lijn + ADSL**
- **Zonder** Belgacom-factuur
- **Eén vast bedrag** per maand
- **Onbepaalde** downloadcapaciteit *

ADSL MAX

- ADSL tot 4Mbps
- **24,90 €**
- Download: + 0,99 €/GB

* aanbod geldig tot 01/06/2007

Meer info? Tel: 016/44 92 31

WWW.UNITED-TELECOM.BE

2e Jaargang nr.4
 September 2007
 vhw@handbal.be

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
 Prijs per nummer 2 euro
 V.U. David Van Dorpe
 Boomgaardstraat 22/32
 2600 Berchem

Redactie

Cois Van Aelst
 David Van Dorpe
 Marcel Coppens

Medewerkers

Linde Panis
 Rob Kwanten
 Angelo Verdonck
 Michel de Clercq
 Stijn Matthys

Foto

David Van Dorpe
 Tine Verheyden
 Eddy Vannoppen
 Joris Verlee

Coverfoto

EHF cup
 Tongeren - Volendam
 Tuur de Preter en
 Thomas Cauwenbergs
 hebben de handen vol
 in verdediging.
 Foto: fotomakers.be

Hockey als voorbeeld?

Had Hubert Blootacker het dan toch bij het rechte eind toen hij in juni 2001 de Spelen van Peking als streefdoel stelde voor onze nationale ploeg? "We moeten met een ambitieus plan durven uitpakken, anders mogen we de toekomst van ons handbal vergeten...", sprak hij toen in zijn hoedanigheid van bondsvoorzitter. Gegniffel, verbaasde blikken, wenkbrauwengefrons alom...

De Belgische hockeyers lijken Hubert Blootacker gelijk te geven na hun stunt op het EK, waar ze wereldkampioen Duitsland klopten en zo een ticket voor de O.S. 2008 verwierven. Akkoord, de hiërarchie in het Europese hockey ziet er enigszins anders uit. De concurrentie is er minder groot dan in het handbal, waar door schaalvergroting en de nieuwe verhoudingen binnen Europa een heel parcours moet worden afgelegd om bij de Olympische elite te geraken.

En toch durven we het hockeyexploot als voorbeeld stellen. Er zijn immers enkele parallellen. Primo, het is een jonge, ambitieuze ploeg, gemiddeld 23,5 jaar. Secundo, het zijn allen amateurs, jongens met overdag een job of studenten. Tertio, het is een hechte vriendengroep die zichzelf naar een hoger niveau stuwt. En tot slot: het zijn stuk voor stuk jongens die durven in zichzelf te geloven. Tot zover kan de vergelijking met onze nationale handbalploeg opgaan. Met een beetje goede wil toch.

Het grote verschil schuilt echter in de rest van het succesverhaal. Het Belgische hockeyteam werd met een compleet professionele structuur omkaderd. Naast een full time bondstrainer werden voor elke positie gespecialiseerde coaches aangetrokken. De hockeyploeg geniet van de fors opgedreven financiële steun van het BOIC, maar kan ook rekenen op aanzienlijke sponsoring uit het bedrijfsleven. De nationale hockeyselectie traint het hele jaar door samen en werkt een aanzienlijk aantal voorbereidings-tornooien af.

Moraal van het verhaal: Breng de beste en meest gemotiveerde handballers samen in een gedreven collectief. Laat bondscoach Alex Jacobs geduldig en doelgericht werken met die vaste kern. Zorg voor gegarandeerd voldoende trainingen en toernooien. Geef de eigen jeugd voorrang op tweede keus uit het buitenland. En last but not least: reserveer (lees: zoek) voor de nationale ploeg een ruim budget. Dat het toevallig twee unitaire federaties zijn die als ploegsport naar Peking mogen, laten we even terzijde...

Intussen is de competitie alweer gestart. Op de persconferentie van de VHV in het prachtige kader van het Leuvense Begijnhof werden de Vlaamse eredivisionisten voorgesteld. Ontgoochelingen werden weggespoeld, verwachtingen en ambities kregen gestalte. Sensationele verschuivingen worden niet verwacht. Wel was er een rode draad doorheen alle voorspellingen: het wordt een boeiende competitie.

Cois Van Aelst

Peis en vree in het Leuvense Begijnhof

In het prachtige kader van het Leuvense Begijnhof stelde de VHV haar zes ploegen uit eredivisie voor. In stijl, maar zonder toeters en bellen. De zes waren dan ook ontzettend lief voor elkaar. Consensus over de titelkandidaten, consensus over de problematiek rond sponsoring, consensus over de beperkte transfermarkt in eigen land, zelfs de relatieve stilte rond de Luikse clubs werd in consensus betreurd. Sensationeel nieuws viel er al evenmin te sprokkelen. Sasja en Tongeren realiseerden toptransfers, Hasselt en Neerpelt kleuren oranje en zowel Atomix als Bocholt trokken ervaren rakkers aan om hun huid duur te verkopen. Een overzicht...

KV SASJA: bevestiging

“Sasja kan enkel maar verliezen dit seizoen. Als je twee keer na elkaar een hoofdprijs pakt dan verlies je sowieso. Want beter doen wordt al maar moeilijker. Onze doelstelling blijft nochtans ongewijzigd: een van de twee hoofdprijzen winnen, titel of beker maakt niet uit.”

Alex Jacobs relativeert de uitgesproken favorietenrol die hem door zijn collega's trainers wordt toebedeeld. Twee keer kampioen worden na elkaar is in het moderne handbal inderdaad vrij moeilijk, voor Sasja zelfs uitzonderlijk als we de clubgeschiedenis erop nalezen.

“Ik vind overigens zo'n succesreeks ala Hasselt of Neerpelt niet bevorderlijk voor de belangstelling. Want dat betekent dat de waardeverhoudingen vervormd zijn, of dat er een budgettaire kloof is ontstaan. Net zoals in het voetbal, basket of volley hangt een titel vaak af van het clubbudget. Nee, geef mij maar een ontknoping zoals dit jaar: verlies in eigen huis en dan alsnog de titel pakken in het hol van de leeuw. Onvoorstelbare apotheose, niet? Zo'n finale komt enkel het handbal ten goede. Wat nu? Wel, Sasja is erin geslaagd de ploeg bijeen te houden én een toptransfer te realiseren. David L'Hoëst is een complementaire speler, hij wilde zich verbeteren op sportief vlak. Het klikte meteen tussen David en de rest. In die optiek is L'Hoëst zeker een versterking.”

En dan is er nog het andere transferverhaal. Jullie hadden toch een Pool aangetrokken, een zekere Trojanowski?

“Doorgestuurd met een onvoldoende. In de voorbereiding is gebleken dat hij niet echt een meerwaarde was voor de ploeg. Bovendien waren zijn financiële eisen aan de hoge kant, ook de transfersom was aanzienlijk. Als je dan de

administratieve rompslomp afweegt tegen wat zo'n speler de club kan bieden, moet je een eerlijke beslissing nemen. Trojanowski had zeker geen basisplaats kunnen opeisen, hij was niet beter dan onze eigen jongens. Hem houden zou tegen onze principes van eigen jeugd eerst zijn geweest. Maar hij heeft alleszins een eerlijke kans gekregen...

Kijk, je kent mijn visie op topsport hé. Ik sta al langer positief tegenover een semi-professioneel statuut voor de ploegen van eredivisie, of althans een deel ervan. Maar dan moet je dat statuut ook kunnen invullen. Met doorgedreven trainingen, met een technisch kader, met een structuur. Als je een speler met een topsportstatuut in dienst neemt betekent dat ook dat je zijn dag moet kunnen vullen. En daarvoor denk ik dat we in ons land nog te weinig gestructureerd zijn. Ook dat heeft meegespeeld bij onze beslissing..."

Dat Alex Jacobs dit seizoen de lat opnieuw hoog wil leggen lijkt nogal vanzelfsprekend. Maar waar liggen de accenten?

"Om te beginnen op de Europese campagne, net zoals vorig seizoen. Constanza was uiteraard te hoog gegrepen. Vorig jaar hebben we de nodige financiële lessen getrokken uit het Europese avontuur, vandaar de keuze om twee keer in Roemenië te spelen. In de tweede ronde van de EHF-cup treffen we dan Zrenjanin, een relatief onbekende ploeg uit Servië, en dat zou een nieuwe uitdaging moeten zijn. Want ik blijf erbij: Europees handbal is een verrijking. Als je die confrontatie niet wil aangaan scheelt er

iets, als speler én als club. Maar het is en blijft een zware financiële dobber...

En wat de competitie betreft herhaal ik dat we voor een hoofdprijs gaan, titel of beker. Als het even kan beide. Mijn prognose? Ach, veel zal er niet veranderen. Wij hebben ons versterkt, Tongeren eveneens en Hasselt misschien ook wel. Akkoord, Huygen doen vergeten is niet niks, maar het lukt wel. En bij Tongeren vier basisspelers vervangen is ook geen sinecure. Maar die Poolse topspeler zal veel goedmaken. Ik onderschat zeker Eynatten niet, net zoals Sasja een team dat gegroeid is uit een vaste kern van eigen jongeren. Neerpelt lijkt een beetje de kat uit de boom te kijken, Bocholt en Atomix zijn zeker geen figuranten. En in Luik blijft het stil, misschien wel stilte voor de storm..."

INITIA HASSELT: oranje boven

"Natuurlijk zindert die titelfinale nog na. Wat wil je? Als je zo dicht bij een elfde landstitel staat, na jaren onderbreking, dan is het balen hé. Wij hebben die finale ontelbare keren in gedachten herspeeld, maar nu is het voorbij. We staan voor een nieuwe uitdaging," mijmert Luc Boiten als hij aan de ontknoping van de titel-

strijd terugdenkt. Meteen ook positieve lessen trekkend.

“Wat ik onthoud is dat we drie schitterende wedstrijden hebben gezien, zowel in Antwerpen als in Hasselt. Telkens een vol huis, telkens boordevol spektakel, telkens met de nodige suspense en misschien ook wel telkens met een eerder onverwachte afloop. Wij ervaren dat daar in Hasselt over gepraat wordt, dat handbal opnieuw leeft in onze stad. Heel veel Hasselaren hebben opnieuw de weg naar de Alverberg gevonden, dat is toch positief. Vijf Limburgse clubs in eredivisie versterken die belangstelling nog. Dat zorgt voor een resem derby's en een derby is nog altijd iets speciaals. Handbal leeft in Limburg, dat klopt. In Nederlands-Limburg, maar misschien nog meer aan deze kant van de grens. De gretigheid van Nederlands-Limburgse spelers om naar ons te komen is bijzonder groot.”

Intussen lopen bij Hasselt inderdaad vijf Nederlanders rond. Stelt dat de beproefde jeugdpolitiek niet in vraag?

“Nee hoor, we voeren ons eigen jeugdbeleid nog steeds hoog in het vaandel. Helaas word je geconfronteerd met het feit dat je bepaalde posities niet met eigen jeugd kunt invullen. In de toekomst zal blijken of zulks wél kan, er staat immers een aantal jongeren klaar om zich te bewijzen. Maar voorlopig is het roeien met de riemen die je hebt en aanvullen daar waar nodig. Kijk, vorig seizoen speelden we met vier Nederlanders. Alle vier wilden die dolgraag blijven en hebben ze ook wel hun waarde bewezen. Neem nu Bart Köhler, die is bij ons echt doorgebroken en mag zich nu verder bewijzen. Martijn Meij is zichzelf komen aanbieden. Die jongen had het eindverhaal van Hasselt meege maakt en was zo onder de indruk dat hij koste wat het kost bij ons wilde spelen. Er was nog een financiële marge in het clubbudget omdat we niet Europees spelen, wat ik persoonlijk betreurt, dus kon Martijn er best bij. Kijk, de kansen van onze eigen jeugd komen niet in het gedrang hé, we stoten onze supporters evenmin voor het hoofd met die Nederlanders. Martijn Meij is een doublure voor Roel Adams, om Roel even te laten rusten. Er is nog veel schaaftwerk aan, maar we hebben bij onze jeugd voorlopig geen alternatief op die positie.”

Initiacoach Luc Boiten beseft dat je als vicekampioen je nek moet uitsteken. Een hoofd-

prijs dus...

“Absoluut. Dat ben je de club en de supporters verplicht. Je moet voor een stuk verdergaan op die elan van vorig seizoen. Voor mij maakt het op dit moment niet uit of het nu de titel of de beker wordt. Ik wil enkel verder geraken in het bekertornooi. En vooral een constante creëren in onze prestatiecurve. Dat betekent opnieuw hard werken op training, opnieuw automatiseren vinden, opnieuw je plaats zoeken in het team, kortom, opnieuw een collectief vormen. Eerst sterk starten in de heenronde, dan zien hoe we de winterstop verwerken, daarna de play-offs, en dan zien we wel weer. Als je de ambities scherper wil stellen moet je de lat hoger leggen dan vorig seizoen, en dat betekent de titel. De titelfinalisten van toen zijn opnieuw favoriet, zo wordt gezegd, maar dat zal toch moeten blijken in de competitie hoor. Ik denk niet dat er sensationele verschuivingen zullen gebeuren, dat de rangschikking compleet overhoop zal worden gehaald. Maar je mag evenmin een aantal ploegen onderschatten. Zoals Neerpelt, dat naar eigen zeggen een underdogpositie inneemt. Of zoals Bocholt en Atomix. Die gaan regelmatig prikken hoor.”

UNITED TONGEREN: full prof

Luc Tack is zoals gebruikelijk erg begaan met zijn club. De voorzitter van Tongeren wil voor zijn spelers het maximale sportieve comfort. Dat ideale werkklimaat moet de basis vormen voor succes. De honger naar een titel is dan ook bijzonder groot in de oudste stad van 't Land.

“De laatste twee competitieën hebben we altijd wel meegespeeld, maar het net niet gehaald. Dat betekent niet dat we slecht gepresteerd hebben, of dat we een slechte ploeg hadden. Integendeel. Maar de honger naar een hoofdprijs is inderdaad groot. Als je vier jaar na elkaar een prijs pakt, en dan plots niks meer, dan is dat zeer ontgoochelend voor spelers en supporters. In die optiek hebben we een transferbeleid gevoerd. Vier grote namen verlieten de club onder zachte dwang, opgelegd door het clubbestuur. Vier jongens die hun sporen verdiend hadden, maar compleet uitgekeken waren op Tongeren. Hen langer houden zou averechts gewerkt heb-

ben. Die spelers zaten aan hun limiet en ik denk dat ze prima vervangen zijn door Thomas Cauwenberghs, de Nederlander Hulsbosch en de Pool Krolik. Cauwenberghs is een jong talent, was bij Flémalle einde groeimogelijkheden en heeft een enorme ambitie om hoger op te raken. Mark Hulsbosch is een toptalent, heeft zich bij Sittardia genoeg bewezen en ligt zeer goed in de groep. Ik denk dat hij het cement in de ploeg moet brengen. Karol Krolik wordt full prof, dat zegt genoeg. Een hele investering voor de club, want een profspeler moet ook goed betaald worden, daar bestaan Europese richtlijnen voor. Krolik zal ongetwijfeld een meerwaarde betekenen voor de Belgische competitie.”

-En dan raakt die Krolik al meteen geblesseerd...

Luc Tack: “We zijn wat scouting en medische tests betreft zeer omzichtig tewerk gegaan. We hebben zeker geen kat in een zak gekocht, als je dat bedoelt. Maar ja, spelers zijn geen machines hé. Helaas is er een oude blessure opgedoken, nogal ernstig aan de schouder, en nu is het bang afwachten. Als die kwetsuur niet gauw heelt, dan zitten we met een probleem. Dan moeten we op zoek naar een alternatief. En vermits de vijver in eigen land erg ondiep en visarm is, betekent dat opnieuw uitkijken naar een buitenlander.

Eigen jeugd? Ach, de laatste twee jaar was de spoeling erg dun. We hebben met onze jeugd geen rol van betekenis gespeeld zoals voorheen, zeker niet met de jongens. Maar we zijn aan het bouwen. Er is een generatie tussenuit gevallen die minder getalenteerd is om ooit aan de top te spelen. Vandaar Cauwenberghs als alternatief. En wat Hulsbosch betreft, hij is zeker geen voorbode van een Nederlandse invasie. We heb-

ben altijd voorrang gegeven aan eigen talent, maar het kan nu eenmaal tegenzitten. Er staan nog altijd vier Tongerenars in de ploeg die geen 25 zijn hé. Buiten Sasja zijn er in eredivisie niet veel ploegen die ons dat nadoen.”

Zowel wat ambitie als concurrentie betreft zit Luc Tack op dezelfde golflengte als de andere clubleiders.

“Als je weet dat we in de reguliere competitie tweede zijn geëindigd na Hasselt en de titelfinale als gevolg van blessureleed op een haar gemist hebben, dan kan het dit seizoen enkel maar beter worden. Dus mikken we op een hoofdprijs. Sasja heeft mijns inziens een streepje voor, Hasselt is ook een kwaai klant. Maar over 't algemeen denk ik dat de afstand tussen de topclubs en de rest van eredivisie kleiner is geworden. Atomix heeft een serieuze inspanning geleverd, Bocholt heeft ook niet stilgezeten, Eynatten is al langer een gevestigde waarde, en Neerpelt speelt wellicht verstopperij. Wij hebben vooral tijd nodig om de nieuwe garde in te passen en tot een collectief te kneden. Maar we zullen er staan als het om de kniekers gaat.”

SPORTING NEERPELT: underdog

9

Neerpelt voor het eerst sedert lang compleet naast de prijzen: dat moet hard aankomen in Noord-Limburg. Teammanager Diederik Stollman is niet te beroerd om zulks toe te geven.

“Juist, dat pikt enorm, maar toch moet je de omstandigheden in acht nemen. Vergeet niet dat we in de eindfase van vorig seizoen geteisterd werden door blessures, waaronder die van Bart Lenders. Dit noem ik pas verzachtende omstandigheden. Intussen hebben we een vijftal spelers laten gaan, onder wie Dobrzynski en Lenders, en dergelijke kleppers vervang je niet meteen. We hebben dan ook een transferbeleid gevoerd in functie van de toekomst. Onze eerste transfer was Gerrit Stavast, omdat we vorig seizoen begrepen hebben hoe belangrijk een trainer is. We hebben ook begrepen dat we ons in doel moesten versterken. Want het is pas toen Stavast naar Neerpelt is gekomen als keeper dat we successen hebben geboekt, dat we titels en bekere hebben gewonnen. Gerrit ging dus volledig akkoord om een topkeeper aan te trekken, met name Björn Alberts van Sittardia. En rond die nieuwe doelman hebben we verder gebouwd, niet met topspelers, niet met vedetten, maar met jongens die in het plaatje en de filosofie van de club passen. Want we willen enkel verder werken met spelers die er voor gaan, die zich volledig willen geven voor de ploeg, die zich onvoorwaardelijk inzetten op training en in de wedstrijd. Nee, het feit dat we met vijf Nederlanders spelen is geen idee van Gerrit Stavast. Lichtevelde en Wouters waren er al, de andere noorderburen hebben we gekozen in functie van hun profiel. Net zoals Kranklader en Peter Oomsels, ook twee jonge beloften die willen werken.

Ja, het klinkt misschien wat ongewoon voor een club als Neerpelt, maar we leggen de lat niet te hoog dit seizoen. Titel of beker is niet meteen

een doel. We willen vanaf nu opnieuw beginnen bouwen aan een ploeg voor de toekomst. Iedereen, spelers, clubbestuur en hopelijk ook supporters, weet dat zulks geduld vraagt.”

Dat Neerpelt zich daarom opstelt in een underdogpositie is begrijpelijk maar tevens verrassend. Want het is ooit anders geweest in Noord-Limburg...

“Inderdaad. Ik weet dat het wat ongewoon klinkt voor Sporting, maar wij schroeven de ambities terug. Uit noodzaak, want het zou onverantwoord zijn en zelfs contraproductief die jonge onervaren groep meteen op te zadelen met hoge verwachtingen. Momenteel berusten we in die rol van outsider. Maar we willen de traditionele tegenstrevers wel pijn doen hoor, we willen brokken maken.

Ik denk overigens dat de competitie nog boeiender zal verlopen dan vorig jaar. Met Sasja Hasselt-Tongeren als toonaangevend trio. Sasja is al versterkt door de ploeg samen te houden, en nu nog L'Hoëst erbij, dat kan tellen. Hasselt zal eerst de leemte Huygen moeten opvullen en Tongeren lijkt me nogal beperkt in de breedte. Verlies ook Bocholt en Atomix niet uit het oog. Beide ploegen hebben zich versterkt met het oog op een rol van betekenis. Eynatten is sowieso sterk, per definitie het zwart beest van Neerpelt. De Luikse teams lijken wel uitgeteld. Maar dat hebben ze aan zichzelf te danken. Er is ook nauwelijks communicatie met de Vlaamse clubs, of naar de nationale selectie toe. Je merkt dat ook aan het Waalse talent. Jongens als L'Hoëst, Lurkin en Cauwenberghs kiezen voor Vlaamse clubs om zich te verbeteren. Jammer...”

10

ATOMIX: kloof verkleinen

Luc Vercauteren wil over het afgelopen seizoen van Atomix liefst zo vlug als mogelijk een streep trekken. De Haachtenaren gingen dan ook behoorlijk de mist in.

“Collectief gefaald”, aldus Vercauteren, “alhoewel het voor het clubbestuur bijna evident was dat we de play-offs zouden halen, hebben we bijna tegen de degradatie gevochten. Dan kun je alleen maar schuld bekennen, als coach, als speler, als bestuurslid. Maar goed, zand erover, we staan voor een nieuw seizoen.

Atomix was bijzonder actief op de transfermarkt. De club uit Vlaams-Brabant onderging een ware metamorfose. Gevestigde waarden als Erik Omelets en Peter Wittemans zetten bewust een stapje terug, anderen stopten ermee, de met veel bombarie aangekondigde Chenu keerde terug naar Frankrijk. In hun plaats vijf ervaren jongens. Een bewuste keuze?

Luc Vercauteren: “Sommige namen heb ik zelf ingevuld, zoals Riské en Verhoeven. Ik wist dat die weg wilden bij Neerpelt en dat het voor ons bruikbare elementen waren. Ervaring gekoppeld aan snelheid. Smeijers wilde opnieuw naar zijn moederclub, viel dus ook in onze schoot. Ook Lurkin heeft zichzelf aangeboden. Uiteindelijk zijn we enkel voor Milakovic gaan shoppen, ik wilde hem erbij als shotter. Dus dat

heel actief op de transfermarkt moet je enigszins nuanceren. Nee, het gevaar dat die jongens bij Atomix komen uitbollen zit er niet in. Ik heb daarover zowel met Riské en Verhoeven, als met Smeijers een lang en nuttig gesprek gehad. Ik zal ze trouwens geregeld op hun verantwoordelijkheid wijzen. Maar voorlopig zijn het wel die zogenaamde oude paarden die de kar trekken en op training op scherp staan.”

Of die vijf nieuwe spelers nu uit vrije wil kwamen of niet, Atomix zet met die versterking wel de ambities kracht bij.

Luc Vercauteren: “Eerlijk gezegd: met dit potentieel moeten wij de zesde plaats ambiëren, of toch zeker dichterbij komen. Vorig seizoen was de kloof te groot, die moeten we kleiner maken. Met deze groep moet die zesde play-offplaats haalbaar zijn. Mijn verwachtingen? Ik denk dat het spannend zal worden. Ik denk dat de verschillen minder uitgesproken zijn. Neem nu Bocholt. Trekt meteen een Bart Lenders aan, dat is toch niet niks. Flémalle kan Peric en George binnenhalen. Enkel Beyne lijkt mij fel verzwakt. De top 3 blijft met Sasja, Hasselt en Tongeren ongewijzigd. Neerpelt lijkt wat gas te moeten terugnemen, al blijft het ook daar koffiedik kijken. Wij starten alvast met het nodige vertrouwen en dat belooft voor deze competitie...”

ACHILLES BOCHOLT: stunten

Bocholt speelde al eerder in de hoogste reeks. Helaas niet lang genoeg. Dit jaar wagen de Lim-

burgers opnieuw hun kans. Dit keer met meer ambitie én met een trainer gepokt en gemazeld in het tophandbal: Gabri Rietbroek. Hoe groot is de overlevingsdrang van Bocholt in eredivisie?

“We zijn gekomen om te blijven, zo eenvoudig is dat,” weet de sympathieke Nederlander, “ons in eredivisie handhaven is dus prioritair, en dan zien we wel verder wat de mogelijkheden zijn. Het clubbestuur heeft de doelstellingen intussen ook bijgestuurd. Van een vriendenploeg die het aangename aan het sportieve koppelde evolueren naar een club met doelgerichte sportieve ambities, dat is de nieuwe missie. Zo’n koerswijziging kost tijd en inzet. Maar het is geen los zand hoor. We zijn ook bezig met een nieuwe clubstructuur, een goede trainer voor de jeugd, we trachten de trainingsarbeid op te voeren, en zo meer. Het is echt menens met de club. Er werd een belangrijke stap voorwaarts gezet, het is nu aan de groep om die hogere ambities waar te maken. Dat betekent op de eerste plaats: meer en intensiever trainen.”

Gabri Rietbroek spreekt met kennis van zaken. Hij kent zowel de Nederlandse als de Belgische competitie en is als succescoach niet aan zijn proefstuk.

12

In die zin heeft hij ook mee het transferbeleid bepaald. Bart Lenders en doelman Hanssen zijn daarin de blikvangers.

“We hebben met Bart Lenders en Ruud Hanssen inderdaad twee kleppers binnengehaald. Bart is nog steeds herstellende van zijn blessure, doelman Hanssen heeft zich al bewezen, en onze twee opbouwers links en rechts moeten dan maar tonen dat ze het hoogste niveau aan-

kunnen. Onze voorbereiding verliep met ups en downs, zonder constante eigenlijk. De nieuwe aanwinsten hebben zich alvast goed aangepast, dat is positief, maar de andere jongens hebben begrepen dat er een wezenlijk verschil is tussen eerste nationaal en eredivisie qua tempo, techniek en inzet. Onze voorbereiding is dus eerder aarzelend verlopen, het blijft afwachten. De competitiekalender is ook niet meteen vriendelijk voor Bocholt: eerst Visé, maar daarna Hasselt, Sasja, Neerpelt, Tongeren. Ach, tegen die topteams moeten we niet per se punten pakken, maar misschien kunnen we wel eens stunts. En zo’n zware start geeft ook ruimte om zich verder aan te passen.

De concurrentie? Ik denk dat we kans maken tegen Flémalle, Atomix, Beyne, Visé, en ik herhaal, we gaan proberen toch een van die favorieten af te stoppen hoor. Een verrassing moet steeds mogelijk zijn. Maar net als vorig seizoen zullen we er als groep moeten staan. Vijf Limburgse clubs is formidabel voor de publieke belangstelling in onze regio, maar jammer voor de geografische spreiding van het tophandbal. En tot slot: wat Sasja heeft gerealiseerd door consequent te bouwen aan een ploeg met eigen jongens, vind ik formidabel. Ik zou zelfs durven stellen: maximaal twee buitenlanders per ploeg. Dan moeten de clubs wel werken met eigen talent. Dat komt enkel het niveau in het algemeen en de nationale ploeg in het bijzonder ten goede.”

Cois Van Aelst

“Wij gaan bij Visé opnieuw voor de dubbel”

Ze is groot, mooi, intelligent en ze heeft een hart voor handbal. Na de topsportschool trok ze dan ook voor drie jaar naar het handballand bij uitstek, nl. Denemarken. Ze kwam ervan terug met een zware schouderblessure, dacht dat haar sportieve carrière voorbij was, maar de wilskracht en de liefde voor haar geliefkoosde sport zorgden voor een aanvankelijk voorzichtige terugkeer. Maar vorig seizoen behoorde ze tot één van de uitblinksters in de bekerfinale en won ze daarnaast ook nog de titel. Meteen goed voor de uitverkiezing tot ‘speelster van het jaar’ vonden deskundigen. En daar was Evy Machiels behoorlijk blij mee.

Zeg niet over haar dat ze van Hasselt komt, want ook de gehechtheid aan de ‘roots’ van Kortessem zijn er nog steeds. Ze bracht de ploeg mee naar hoogste afdeling en daar is ze ook nog altijd fier over. Een verhaal over Belgische, Deense en andere teams, over Evy Machiels ‘tout court’. Een interessante babbel.

Je was drie jaar in Denemarken. Nog altijd geen spijt van? Evy Machiels: “Als je het vanuit beroepsstandpunt bekijkt, heb ik drie jaar opgeofferd. Ik studeer nu voor kine in Leuven en ik moet nog drie jaar doen, want ik wil zeker ook mijn aggregaat nog halen om eventueel later in het onderwijs te geraken. Ik zal 26, 27 jaar zijn als ik ben afgestudeerd, terwijl al mijn vrienden intussen al werken en geld verdienen. Ik heb er nog geen spijt van, maar soms vraag ik me toch af of het allemaal de moeite waard was. Nu ja, ik kan Deens praten...”

Je maakte er toch ook kennis met het Deense handbal. Was dat niet boeiend? “Absoluut. Naar Denemarken gaan, was een droom die uitkwam. Als ik een doel wil nastreven, dan lukt dat ook wel. Tijdens mijn eerste jaar speelde ik bij de juniorenploeg van Gudme, één van de Deense topteams. Dat was eigenlijk mijn tofste jaar achteraf gezien. Het jaar nadien speelde ik mee met de tweede ploeg van Gudme en trainden we samen met het eerste team, vol Deense en Nederlandse internationals. Op het einde van het jaar werd mijn contract niet verlengd

en stapte ik over naar TVIS Holstebro, dat in een afdeling lager speelde. Tot ik in januari definitief moest afhaken met een zware schouderblessure.”

Wat waren de grootste verschillen die je opmerkte met België? “In Gudme hadden ze een sporthal met twee handbalterreinen en een cafetaria. Op die terreinen werd haast uitsluitend handbal gespeeld, niks anders. De aandacht voor het handbal is er ook groter. Denemarken heeft op dat gebied een andere cultuur en een andere traditie. De aandacht van de media is groter: toen Denemarken olympisch kampioen werd bij de vrouwen, keken 51% van de Denen voor hun tv naar die wedstrijd. Nu nog wordt er elke woensdag een vrouwenmatch ‘live’ uitgezonden en hetzelfde op zaterdag en op zondag. Nu is de Deense competitie vermoedelijk ook wel de sterkste van gans Europa met vier ploegen tussen de top-10 van Europa. Deense topspelsters kunnen er van leven, hoewel ze meestal naast de sport nog wel gaan werken. Maar de clubs helpen dan weer in het zoeken naar een geschikte job voor hun speelsters.”

Grote verschillen in jeugdopleiding tussen Denemarken en België? “Nee. Eigenlijk niet. De topsportschool in Hasselt kan best de vergelijking doorstaan met de opleiding in Denemarken. Ikzelf heb in de topsportschool zeer veel bijgeleerd. Zeker van Jos Schouterden, die alles ook zeer goed kan overbrengen als leraar. In Gudme was ik ook hulptrainer bij een jeugd-ploegje, terwijl ik voordien al de miniemen en de pupillen van Kortessem getraind had.”

Hoe komt het dan dat onze jongeren na de topsportschool niet verder evolueren en in Denemarken wél? “Wij trainden bij de senioren vier tot vijf keer per week bij onze club. Daar waren ook preventieve trainingen bij. Het wordt in Denemarken ook gemakkelijker gemaakt om aan sport te doen, want de scholen zijn er gedaan om 15 uur. Als je bij ons naar de universiteit gaat, moet je soms tot 18u of 19u les volgen. Dat stimuleert ook weer niet om nadien nog zwaar te gaan trainen. Plus dat er in België maximaal drie keer per week anderhalf

uur getraind wordt. Er is ook een betere spreiding van de trainingen in Denemarken.”

Je herstelde uiteindelijk van die zware schouderblessure en je kwam bij Visé terecht. Vertel eens bij het begin van de nieuwe competitie of die ploeg verzwakt of versterkt is. “Ik ben kunnen terug komen dankzij een goede begeleiding, o.a. door de vroegere kine van Justine Hénin. Maar ik zal wel niet meer helemaal dezelfde worden als vroeger. Ik heb een schouder van iemand van 50 jaar. Misschien is het ook nog altijd de schrik om er 100% voor te gaan. Zelfs vorig seizoen bij Visé ging ik niet meer zo voluit als vijf jaar geleden. Maar ik denk dat we gerust mogen zeggen dat we ook dit jaar voor de dubbel gaan: beker en titel. Bij de top-3 moeten we sowieso behoren, maar het doel is echt wel opnieuw die dubbel. Bij ons zijn Adam en Thys gestopt, maar Ann-Sophie Van Meensel van Antwerpen kwam erbij en misschien wordt er nog een Française aangeworven, maar dat is op dit moment (eind augustus, nvdr) nog niet duidelijk. Qua snelheid zijn we zeker een betere ploeg geworden en met Van Meensel erbij zijn we zeker niet verzwakt.”

14

Mogen we eigenlijk nog van volwaardige concurrentie spreken? “Ik denk dat Meeuwen met een Nederlandse trainer misschien wel weer sterker geworden is. Antwerpen lijkt me toch wel wat verzwakt. Melveren heeft weinig wijzigingen ondergaan en werd zeker niet sterker. Blijft Eynatten als vraagteken in deze competitie. Maar die sterkte van een ploeg is dikwijls van toevalligheden afhankelijk, zoals b.v. een blessure van de doelvrouw of van een sterke speelster. Je kan dus nooit iets definitiefs over een bepaalde ploeg zeggen. Tegen het sterke Nederlandse Geleen verloren we in een

oefenwedstrijd met slechts één doelpunt verschil. Ik denk dat onze kern ook breder werd. En wees maar zeker: er zit zeker nog talent bij de vrouwelijke jeugd, ze moet alleen nog een beetje rijpen.”

En dan krijgen we opnieuw een nationale vrouwenploeg? “Zwijg stil. Ik vond juist dat we met onze lichter goed op weg waren. Met een voorbereiding van slechts tien dagen spelen we dan een kwalificatietoernooi, dan kan je ook niet verwachten dat we er veel van terecht brengen. En sindsdien zou er geen geld meer zijn voor de nationale vrouwenploeg, terwijl wij in een recent verleden nog wonnen of gelijk speelden tegen landen als Bulgarije, Letland, IJsland, Israël en Bosnië.”

Maar de betere meisjes spelen momenteel in het buitenland. Hoe krijg je die hier voor een voorbereiding? “Dat is inderdaad moeilijker geworden, maar ze komen dan ook wel sterker terug uit het buitenland. Ik geef toe, het is niet makkelijk. Maar onze clubs zijn ook niet blij met een nationale ploeg, waaraan ze speelsters moeten afstaan, met de mogelijkheid van blessures tot gevolg. Vroeger was het als speelster een eer om voor de nationale ploeg te spelen, maar die traditie is er blijkbaar uit. Nu is de trainer geïrriteerd als één van zijn meisjes een selectie krijgt. Als jeugd speelster ging ik naar alle mogelijke wedstrijden kijken, maar ik stel vast dat ook de belangstelling achteruit gaat. Het erge is wellicht dat er ook niks aan gedaan wordt om het vrouwenhandbal te promoten. Wie het zich aantrekt, krijgt bakken problemen en kritiek over zich heen, zodat die mensen gestresseerd geraken en afhaken. En dus: geen resultaten.”

Precies op een moment dat de betere speelsters in het buitenland zitten... “Ja, erg, hé! Maar ook daar is een evolutie aan de gang. Kijk, de betere speelsters van Nederland gaan in Denemarken spelen, waardoor de Nederlandse competitie verzwakt. Nu gaan een aantal goede Belgische speelsters naar Nederland, waardoor de Belgische competitie verzwakt. Ik zat bij Gudme samen met de Nederlandse meisjes die hun project ‘Meiden met een missie’ tot een goed einde probeerden te brengen. Daar zat behoorlijk wat beleving van de sport in, zowel bij die meisjes als bij de Nederlandse clubs.”

Koen Roggeman en Evy Machiels, speler en speelster van het jaar.

Waarom ga jijzelf niet naar Nederland? “Omdat ik met die schouder nog steeds twijfel. Ik heb wel een aanbieding gehad. Alleen als ik ook dit seizoen nog overleef zonder blessures en zonder hinder aan die schouder, wil ik de overstap overwegen. Ik moet dat zelf voelen. Ik bekijk het per seizoen. Ik zou nog graag drie, vier jaar zelf spelen. Ik doe het veel te graag. Ik kan niet zonder handbal.”

En je hebt ook nog wel trainersambities...

“Ja, zeker. Dat wil ik later bestid doen. Maar momenteel speel ik liever. Ik heb het een half jaartje gedaan om Neerpelt te coachen, maar ik moest met te veel pijn in het hart toekijken dat ik er zelf niet kon bij zijn. Volgend jaar begin ik zeker met trainerscursussen. Ik heb ook in Denemarken een stukje trainersopleiding genoten. Ik probeer dat nu allemaal uit het Deens te vertalen om ze hier te overtuigen van het feit dat ik dat allemaal wel al eens gezien heb. Bovendien krijg ik door mijn kine-studies wel een aantal vrijstellingen. Dat moet dus wel lukken. Met de jeugd van Neerpelt veroverde ik trouwens al eens de beker. Dat smaakt naar meer.”

Waren de trainers in Denemarken beter?

“Op tactisch gebied vond ik dat zeker niet altijd. Maar de keuze is er groter, want naast het voetbal en het badminton is handbal zeker de derde sport in Denemarken. Ook qua aantal beoefenaars. Maar anderzijds vind ik dan weer dat de Belgische clubtrainers en jeugdtrainers veel te laag geschoold zijn. Je zou in het doorgroeien

naar de seniores toch drie verschillende trainers moeten gehad hebben. Van iedereen kan je wat leren. Dat is hier in de meeste clubs amper het geval.”

Waarom is dat dan te wijten volgens jou?

“Het probleem in België is dat we met te weinig kinderen beginnen. Als er van die weinigen dan onderweg nog afvallen, heb je helemaal geen doorstroming meer. Dat er dan weer weinigen voor handbal kiezen, heeft dan weer te maken met het feit dat de sport te weinig gekend is en weinig in de media komt. Het Belang van Limburg geeft redelijk wat handbal en verder zijn er schamele tv-beelden te zien. Maar dan meestal niet eens van vrouwenhandbal. Met Visé zijn we eigenlijk de enige Waalse ploeg in ere-afdeling. Die krijgt wel veel regionale verslaggeving en daar komt de regionale televisie dikwijls op af.”

Een verrassing dat je speelster van het jaar werd?

“Ja, ik werd op de persvoorstelling van Visé ‘gekidnapt’ om naar de uitreiking van die prijs te komen in Leuven. Ik was echt wel verast, want ik had niet aan mezelf gedacht als mogelijke winnares. Uiteraard ben ik er blij om, al blijft het altijd een uitverkiezing die je verdient dankzij de rest van de ploeg.”

Hoe wil de ‘speelster van het jaar’ het handbal in België verbeteren?

“Ik zou trachten om zo veel mogelijk jeugdspelers aan te trekken. Misschien kan dat door de bewegingsscholen, misschien kan dat door handbalkampen, zoals die door Sporta georganiseerd worden. Het mogen ook multisportkampen zijn, waarin de kinderen b.v. kennis maken met handbal, waardoor ze het ook aanlokkelijk vinden. Het is dan ook belangrijk dat de lesgevers op die kampen onze sport goed kunnen overbrengen op het niveau van de kinderen. En hoe meer goede jeugdtrainers we dan weer hebben, hoe beter de sport kan worden.”

Marcel Coppens

“De VHV, Handbal X-tra en de Sportvrienden Sus Weyn koppelden een prijs aan het referendum, namelijk een ticket voor de WK finale dames in Parijs op 16 december 2007. Het wordt ongetwijfeld een schitterende ervaring in een uitverkocht Bercy voor Mourad Larit, ons lidnummer 47751, die de winnende inzending leverde.”

“Je hoeft niet altijd aan het grote geld te denken”

Elk op hun manier een beetje een boegbeeld van het Vlaamse handbal: Karen Mulleners (24) speelt momenteel in Duitsland in de Regional Liga (derde klasse) op zo'n 35 km van Göttingen, terwijl vader François (Cois) Mulleners als chefscheidsrechter zorgt voor steeds betere refs in onze competitie. We brachten beiden samen rond de tafel en dat gaf soms vuurwerk, zeker toen het onderwerp nationale vrouwenploeg ter sprake kwam.

Karen, vertel eens wat de grootste verschillen zijn tussen handballen in Duitsland en in België. “Wij spelen bij Fritzlar – maar dat kan binnenkort een andere ploeg worden – op zondagmiddag voor zo'n 300 toeschouwers. Het gaat er bij ons allemaal veel sneller aan toe, met meer doelpunten tot gevolg. Ik zag in België een einduitslag zoals 16-17. Dat is bij ons de ruststand en dat is geen kwestie dat er aan een hoger percentage gescoord wordt. Gewoon meer snelheid. De trainingen zijn er ook meer gericht op het geheel. Drie keer per week zijn er gezamenlijke baltrainingen, maar daarnaast werken de meesten nog wel individueel aan de conditie en aan krachttraining.”

Je doet daar toch nog iets anders dan handballen? “Ik had al mijn diploma fysica, maar daar doctoreer ik nu en ik doe mee experimenteel werk op gebied van aërodynamica in het Duits centrum voor lucht- en ruimtevaart.”

Hoe zijn de scheidsrechters in Duitsland? “Ze kennen me daar niet. (proest het uit) Ja, dat is meestal wel een voordeel voor mij. Ach, als je zelf speelt, blijft dat altijd een stukje subjectief en denk je meer in het belang van je eigen ploeg. Achteraf kan je dat beter relativeren. Het niveau is daar wel goed. Vergelijkbaar met onze hoogste afdelingen. Maar er is één groot verschil: de mensen weten daar veel meer over handbal, ze hebben het zelf gespeeld en ze volgen vele wedstrijden op televisie, terwijl Melsingen en Wetzlar niet zo ver af liggen om topers aan het werk te zien.”

Cois, blijft scheidsrechter zijn in het handbal

toch niet iets subjectiefs hebben? “Ik denk dat we de voorbije vijftien jaar wel zo ver gevorderd zijn, dat partijdige scheidsrechters eruit zijn. We doen ook veel meer controles, meer acties tot bijscholing. Ons niveau qua opleiding en bijscholing mag beslist naast die uit het buitenland geplaatst worden. Ik heb intussen veel buitenlandse contacten en daar hoor ik dat hun bijscholing soms slechts uit één keer anderhalve dag bestaat. Op dat gebied hebben wij het voordeel om een klein land te zijn, zodat we gemakkelijker kunnen bijeenkomen.”

Belgische scheidsrechters en waarnemers hebben een goede naam in Europa... “Dat is zeker zo. Dat was in het verleden ook meestal zo met Roger Xhonneux en ons internationale scheidsrechtersduo. Het is zelfs zo, dat er geen nieuwe video over spelregels of scheidsrechters mag verschijnen, of wij hebben die als één van de eersten. Erkenning blijkt ook uit de selecties voor Belgische duo's of waarnemers.”

Waarin kan de Belgische arbitrage nog verbeteren? “Ik denk dat we nog kunnen bijleren op gebied van lectuur van het spel. Wij missen soms de feeling, het aanvoelen van het spel en het vooruitzien. Arbitrage is meer dan te trachten een wedstrijd in de hand te houden. Spelers en coaches zijn veel meer gevoelig voor het feit dat je hen een voordeel afneemt, dan dat je iemand twee minuten straftijd geeft.”

Wat kan je daaraan doen om het niveau te verhogen? “Ik denk dat we veel kunnen leren uit contacten met of het bekijken van buitenlandse topmatchen. Duinkerke, Bercy, Gummersbach, het ligt allemaal niet zo heel ver van ons verwijderd. Maar ik pleit wel om er in kleinere groepjes naartoe te trekken om er achteraf gemakkelijker over te kunnen praten. Het is ook jammer dat het toernooi van de stad Antwerpen niet meer bestaat, want we hadden daar op Europees vlak een reputatie mee opgebouwd. Vergeet niet dat we daar één keer EHF- en twee keer IHF-cursussen voor scheidsrechters konden organiseren. Nu heeft het vrouwentoernooi van Rotterdam blijkbaar die functies overgenomen.”

Vroeger nam ook de Belgische vrouwenploeg deel aan het toernooi van Antwerpen... Karen:

“Ik snap het niet goed. Voor de mannenploeg en de juniorenploeg bij de jongens is er blijkbaar wel geld, terwijl ze ook dik op hun kl... krijgen. Steek nog niet de helft van hun budget in de vrouwenploeg en we zullen er mee kunnen werken, maar we krijgen gewoon geen kans om ons te bewijzen. Ik denk dat het al anderhalf jaar geleden is dat we nog zijn samen gekomen. En als er dan toch eens ergens wordt deelgenomen, dan krijgen we één stage of drie keer bij mekaar komen als voorbereiding, terwijl je ziet dat wij in die toernooien steeds maar groeien.”

Nu waren jullie prestaties in het recente verleden misschien niet om over naar huis te schrijven...

“In de Challenge Trophy in Azerbeidjan eindigden we derde. Op het prekwali-catietoernooi in Italië werden we nooit wegge-speeld en moesten de tegenstanders steeds hun beste ploeg opstellen om van ons te winnen. Een tweetal ploegen waren minstens gelijk-waardig en ook daar zag je ons weer groeien na een lange, vermoeiende reis.”

Wordt het ook niet moeilijker om bij mekaar te komen, nu de betere speelsters in het buitenland acteren?

“Ik denk dat wij – met de toenmalige lichte uit de topsportschool – over een goede kwaliteit beschikten. Het bewijs is er: de meesten spelen ook in het buitenland. Daar kan je jouw niveau omhoog trekken, dus voor een nationale ploeg kan dat geen belet-sel zijn. Maar als ze niks doen zoals nu, welke vooruitzichten bied je dan aan jonge meisjes die vooruit willen in hun sport. Kijk naar Duits-land. Toen de nationale mannenploeg wereld-kampioen werd, zag je een enorme groei van het ledenaantal. Dat WK leefde in heel Duits-land. De nationale ploeg blijft toch het uithang-bord van jouw sport. Nu hebben de jongeren in onze sport geen doel meer, maar het is nog niet te laat. Wil je met een nationale vrouwenploeg vooruitgaan, dan kan je beter met onze lichte beginnen. Wij hebben toch wat kwaliteit te bieden. Doe daar een aantal binnenlandse stades bij zonder ons en een aantal dagen met ons er wél bij en we zullen resultaten kunnen voorleggen.”

Maar er is geen geld voor. Karen: “Maar we moeten ook niet altijd aan het grote geld denken. Je hoeft ook geen interlands te spelen als

Karen Mulleners in actie.

voorbereiding. Om te trainen zijn er best goede ploegen in de buurt die als sparring-partner willen fungeren. Eredivisie in Nederland bijvoorbeeld, de Duitse Bundesliga of zelfs wedstrijden tegen ploegen uit ere- of eerste afdeling in België kunnen nuttig zijn. Die kunnen dat als een leuke extra training beschouwen.”

Cois: “Ik erger me mateloos aan hetgeen men in ons land aan spelers of speelsters betaalt in verhouding tot de toplanden in het handbal. Vél te veel. Als ze hier vijf kilometer moeten rijden, willen ze al verplaatsingskosten.”

Karen: “In Duitsland leggen we in onze competitie soms 400 tot 500km af. Toen ik bij Toulouse speelde, moesten we naar Brest. Dat was gemakkelijk 800/900 km. Dat gebeurde met het vliegtuig. Ook de verplaatsing naar Parijs. Dat was naar Orly, dan de bus in naar het centrum, daar de metro nemen en dan nog een eindje te voet stappen. Dan praat je anders over afstanden. Plus dat ze daar wél weten wat handbal is, terwijl ze hier eens de schouders ophalen als je zegt dat je in het buitenland of in de nationale ploeg speelt. Is dat die sport met dat netje middenin, vragen ze dan.”

Het gaat dus achteruit met het vrouwenhandbal in ons land? Cois: “Mijn vrouw speelde en traint nog bij Visé. Tien jaar geleden kwalificeerden zij zich voor de Europese beker tegen

een Turkse ploeg, nu worden ze erdoor uitgeschakeld. Het erge is: tot een bepaalde leeftijd – het einde van de topsportschool, zeg maar – kunnen ze mee met andere landen, nadien niet meer. Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar momenteel heb ik de indruk dat er in Wallonië – weliswaar met de hulp van Adeps – meer gebeurt voor de meisjes dan in Vlaanderen. De Walen hebben één topploeg, Visé, maar daaronder spelen in dezelfde club ook nog eens vier andere senioresteams met telkens minstens vijftien speelsters. Welke club in Vlaanderen kan dat voorleggen?”

Karen, jij was één van de weinigen die ook nog in de topsportschool ging trainen nadat jouw studies er beëindigd waren. Karen: “Omdat je na de topsportschool ook in een ‘zwart gat’ valt. Je mag dan wel naar de hogeschool of de universiteit met een topsportstatuut, maar daar ben je niks mee als je niet meer dan acht uur per week kan gaan trainen. En door de combinatie met de studies is dat dikwijls onmogelijk.”

18

Even terug naar de scheidsrechters. Tijdens de play-offs waren veel waarnemers verbaasd dat er buiten het duo Roskamp/Rothkranz nog zulke goede duo's in België bestonden. Hoe ver staan die internationaal gezien? Cois: “Bij de Europese federatie weten ze best wat het niveau is van onze arbitrage en dat er bij ons betere duo's rondlopen dan in een aantal andere federaties. Om internationaal toegelaten te worden, is het natuurlijk een eerste vereiste dat je in België aan de top staat en dat je er hier met kop en schouders bovenuit steekt. Wie Europees wil meedoen, krijgt er een aantal vereisten bij. Engels spreken en het verstaan wordt

Francois Mulleners

één van de allereerste voorwaarden. Het Engels en dus niet het Frans. Ze worden ook strenger op fysieke testen. De tijd van de twee dikbuiken als refs is voorbij, want het gaat sneller en handbal is een mediasport geworden. Wie het vroeger even niet meer zag zitten, legde om één of andere reden het spel eventjes stil om de gemoederen te bedaren. Dat kan nu niet meer, want elke minuut tv betekent geld.”

Zijn er de laatste jaren ingrijpende wijzigingen gebeurd bij de aanduiding van scheidsrechters in ons land? “Absoluut. Het ultieme criterium is al sinds een tijdje de kwaliteit. Niet meer beurtelings Vlaamse of Waalse refs, maar gewoon het kwalitatief beste en beschikbare koppel van dat moment wordt aangeduid en ik heb de indruk dat dit nu ook algemeen aanvaard wordt.”

Hebben scheidsrechters het toch niet extra moeilijk in hun eigen regio? “Ach, het handbalwereldje in ons land is klein. Het stoort me dat het publiek naar de refs roept, soms zelfs met hun naam. Dikwijls zijn het ook nog supporters die weinig van het handbal kennen, maar ach, ik hoop dat onze scheidsrechters daar boven staan. En wees gerust: de scheidsrechters worden bij ons tien tot twaalf keer per seizoen gecontroleerd. Ik denk niet dat er nog veel partijdig geblazen wordt.”

Laatste vraag: wat is jullie ultieme ambitie, jullie ultieme droom? Karen: “Ooit in de tweede Bundesliga spelen. De combinatie van studie, werk en handbal moet kunnen, al ben je dan natuurlijk langer bezig dan een werkdag van netjes acht uren. Maar ik heb nu in Nederland, Frankrijk en Duitsland gestudeerd en ik ben nog de jongste op het werk. Studies worden er meer gespreid dan hier.”

Cois: “Een eerste doelstelling is, dat wanneer ik stop, ik kan zeggen dat ik iets heb achter gelaten en dat ik iets heb bijgedragen tot verbetering van het niveau van arbitrage in ons land. Tweede doelstelling is mijn Europese ervaring – en ik was toch al waarnemer op halve finales van Europese bakers en ik heb veel buitenlandse contacten – overdragen naar België. Een Europese finale is allicht iets voor de bobo's, maar ooit meedoen in één van de grote kwalificatietoernooien, dat zou me ook nog wel plezieren.”

Marcel Coppens

EHF debuut op European Open.

Dinsdag 3 juli 2007 was het zover. De bekroning van onze nog jonge carrière en een vroegtijdig debuut in een internationaal gebeuren. Spanje-Finland was de eerste partij, gevolgd door liefst acht anderen. Voor diegenen die het niet wisten: in Zweden stond van 3 tot 7 juli het 'Open European Championship' voor -19-jarigen op het programma.

Het toernooi is een samenwerking tussen de EHF, de Zweedse handbalfederatie en de Partille Cup, dat ondertussen buiten werd georganiseerd op liefst 55(!) terreinen. 24 landen, waaronder de Belgen, streden er om een officiële Europese trofee. Officieus, want eigenlijk gold het toernooi voor enkele landen als voorbereiding op het wereldkampioenschap in Bahrein. Het echte EK is vorig seizoen al gespeeld, zodat iedereen toch nog meer dan speelgelegenheid kreeg.

Dag 1: heenreis en kennismaking

Het was al vroeg dag voor ons. De vlucht naar Kopenhagen vertrok al rond zeven uur vanuit Düsseldorf. Van daaruit ging het naar Gotebörg, waar we samen met de Litouwers richting hotel trokken. Eens daar beseften we dat we nog veel tijd hadden. De eerste bijeenkomst was pas rond zeven uur gepland, dus konden we wat de toerist uithangen... voor die keer dat het kon, want er zou een zwaar programma volgen.

's Avonds stond dan een ontmoeting met de hele EHF-delegatie en de elf andere scheidsrechterkoppels gepland. Van overal kwam deze groep. Letland, Zweden, Portugal, Montenegro, Zwitserland... een bont gezelschap dat zich met trillende stem mocht voorstellen aan elkaar. Nog leuker was de eerste aanduiding: Spanje-Finland. Later volgde nog een mooie bijdrage van sponsor Adidas, die ten zeerste werd gemaakt.

Nog even wat bijpraten met de andere jongens in een mix van Engels en Duits en dan was het al bedtijd. Lichtjes nerveus keken we uit naar ons eerste fluitsignaal.

Dag 2: debuut

Na een uitgebreid ontbijt – Hotel Gothia Towers een aanrader – keken we onze tas nog één keer na. Fluitjes, schoenen, truitjes, passend broekje,... Je wil zeker niet voor schut staan.

Eigenlijk was dat het enige waar we op moesten letten. Zorgen dat we op tijd op het veld stonden, voorbereid en geconcentreerd, om dan de partij op gang te blazen. De rest? Daar zorgde de uitstekende toernooiorganisatie voor.

De Spanjaarden waren natuurlijk veel te sterk. Aan de rust stond het al 15-3 en met 27-10 was de kloof nog beperkt gebleven. Onze Macedonische controleur had dan ook weinig te vertellen. We gaven een positieve indruk, maar had toch wat 'tips & tricks'. Zijn Olympische ervaring kon tellen natuurlijk. Zo liepen we te actief mee. Ook de balans in bestraffingen kon beter, zonder daarbij echt in de fout te zijn gegaan.

In de namiddag zou Frankrijk-Litouwen de eerste echte test. Het werd een spannend einde, waarin de Litouwers de winst in de slotfase uit handen gaven: 21-21. De Fransen gingen snel over op één-tegen-één en dat bleek wonderwel te renderen. Maar er vielen ook veel bestraffingen, tien in totaal. We merkten voor het eerst dat hard verdedigen ook hard was en daaraan moesten we ons nog aanpassen. Achteraf gezien hebben we in deze partij het meest geleerd. De eerste moeilijke partij toch tot een goed einde brengen, maar beseffen wat verkeerd ging. Controleur van dienst was Leopold Kalin, ex-prof in Slovenië en Spanje. Na onze beide wedstrijden waren we ook nog eens tafelofficials, een hele klus.

Angelo Verdonck en Stephen Martens

Begië - Bulgarije op de European Open.

Jeffery Jacobs gehinderd op tegenaanval.

's Avonds kregen we dan een eerste evaluatie in vergaderingvorm, maar voor de rest van de week bleken deze wat te veel te zijn. In de bar verenigden de jonge scheidsrechters, waarvan we toen al wisten dat er heel wat talent in zat.

Dag 3: openingsceremonie

20 Eén wedstrijd voor Martens-Verdonck en dat werd een hele leuke. Oostenrijk en Hongarije zijn niet alleen burens, ze moesten beiden winnen om zich te plaatsen. Het werd een leuke partij met een sterke Hongaarse ploeg die aan de rust leidde met 11-6. De Oostenrijkers bleven wel binnen bereik, maar de kloof bleef op het bord. We hielden een aangenaam gevoel over aan deze zeer sportieve wedstrijd. Slechts enkele tijdstraffen en een positieve beoordeling van de Zweedse ex-topscheidsrechter Lars Berndtsson.

We kregen een halve dag vrij en dus gingen we de benen strekken op de Partille Cup zelf, die dag van start gegaan. Eén groot handbalfest, helaas uitgeregend, maar dat kon blijkbaar niemand deren. Iedereen speelde, floot en supporterde kleddernat verder. Toevallig zagen we een wedstrijd tussen Hasselt en... de nationale ploeg van Mongolië.

De grote handbalwinkel, gesponsord door Stadium, bood ons een schuilplaats en daar zagen we eens te meer dat het echt een "World of Handball" was. Meer dan 10.000 deelnemers vochten op 55 velden uit wie op zondag in de Liseberghal – thuisbasis van Redbergs glids - de finale mocht spelen.

Na het eten was het uitkijken naar de openings-

ceremonie in evenementenhal Skandinavium. Alle spelers, trainers, begeleiders,... kwamen samen voor één groot openingspektakel. Land na land kreeg de kans zich voor te stellen met een geweldige sfeer als gevolg. Samen met de Zwitsers en Portugezen trokken we naar een terrasje om wat bij te praten over het wel en wee van onze scheidsrechters.

Dag 4: tweede ronde

De beste twaalf ploegen streden vanaf nu voor vier plaatsen in de halve finale. De rest mocht uitmaken wie plaats 13 tot 24 innam. Om zeven uur uit de veren om Finland – Bulgarije te fluiten. Een mooie wedstrijd was het niet, spannend wel. De Finnen roken hun kans op de eerste punten, maar de Bulgaren wonnen uiteindelijk verdiend met 17-21. Lars Berndtsson gaf opnieuw een bevredigende beoordeling.

Na de middag was het Leopold Kalin die ons begeleidde. Letland en Turkije waren vooral bezig met de wedstrijd te winnen, zonder de fair-play te vergeten. Dat maakte het natuurlijk allemaal wat makkelijker. Een deugddoende dag, want als zelfs de verliezers hun tevredenheid laten zien... dan moet je tevreden zijn, met de nodige kritische zelfreflectie natuurlijk.

Ondertussen hadden we de andere koppels aan het werk gezien. Een viertal koppels floten al meerdere toernooien en, we moeten eerlijk zijn, in betere competities. Het Zwitsers en Zweeds koppel gaf ons de beste indruk en zouden later ingezet worden voor de finale en de wedstrijd voor het brons. Je merkte wederzijds respect, spelers aanvaardden de beslissingen die een

zekere rust en persoonlijkheid uitstraalden. Niemand viel uit de toon in deze groep, maar de verschillen lagen toch vooral op het vlak van uitstraling. De een kan z'n beslissing dan ook wat beter verkopen dan de ander.

Dag 5:

We hoopten natuurlijk op wedstrijden uit de hoofdronde, maar die kwamen er niet meer. "We moeten jullie ervaring laten opdoen", was de algemene trend. Terecht, want het belang van dit toernooi zag je in Spanje - Rusland. Het was dan ook een genoegen om deze wedstrijd te volgen als tafelverantwoordelijken. De Spanjaarden hadden genoeg aan een punt en ze werden dan ook luid aangemoedigd. Rusland brak in de slotfase en moest de zege uit handen geven. Dat lieten ze echt niet zomaar gebeuren. De Montenegrijnse collega's waren de gebeten hond. Een uur lang genieten was het, ondanks het minder leuke einde voor de Russen. Neen, voor deze wedstrijden waren wij nog niet klaar. Maar ons toernooi was al geslaagd, want ook op de voorlaatste dag mochten we tevreden terugkeren naar onze hotelkamer. Oostenrijk moest tegen Israël zoveel mogelijk scoren en deed dat ook: 15-36. Ondanks de moeilijke Israëlische bank bleef de partij rustig.

Litouwen - Wit-Rusland was opnieuw een derby. De Litouwers moesten winnen om voor de dertiende plaats te kunnen spelen. Aantrekkelijk was het allemaal niet met vooral fysieke kracht als belangrijke wapen. Litouwen won met 21-15.

Je merkte dat de vermoeidheid begon in te treden. Meer onnodige fouten en meer frustratie. Een eerste rode kaart was het gevolg. Ook voor ons werd het stilaan mentaal zwaar. Gelukkig brachten de avond de nodige sfeer in de hotelbar.

Dag 6:

De laatste dag stond natuurlijk in het teken van de aanduidingen. Wie mocht de finale fluiten? En de andere klasseringswedstrijden? Wij kregen die van plaats 15 en 23. Vooral die laatste bracht de nodige problemen met zich mee. Moldavië en Finland wonnen nog niks. De Finnen liep al snel uit en dat was niet tot de zin van de Moldaviërs. Een bal in het gezicht van de keeper bleef nog ongestraft, maar een rode kaart volgde toch na een aanslag op de Finse back. Voor het overige floten we op het niveau van de wedstrijd.

Zwitserland - Wit-Rusland moest de goede afsluiter van zijn van een onvergetelijke ervaring. De Zwitsers wonnen en opnieuw dook frustratie op bij de verliezers. De Noorse controleur Bjorn Hogsnes vroeg ons geconcentreerd te blijven tijdens de rust. Tot zijn tevredenheid lukte dat ook. Een derde rode kaart volgde voor natrappen, maar de Zwitsers bleven rustig. Een positief einde voor ons, maar hoe vesting het onze collega's in de topwedstrijden? David Wyss en Kevin Zowa uit Zwitserland flo-

ten de finale tussen Zweden en Slovenië. In een volle sporthal speelde het thuisland de vermoeide Slovenen weg. Van 16-10 aan de rust ging het naar 33-23. Zweden verdiende winnaar met sterspeler Oskar Carlen, zoon van de legendarische international Per Carlen als speler van het toernooi. Spanje behaalde de derde plaats. Rond middernacht stond nog een afscheidsreceptie gepland. Hapjes, drankjes en een cadeautje van de EHF en van collega's. Op een aantal dagen hadden we onderling goede banden, zowel met scheidsrechters als de delegatie. De sfeer zat er goed in, maar helaas was dit ook het einde. De meesten moesten al een vroege vlucht nemen. Daags nadien namen we de vlucht terug naar Düsseldorf na een dagje toerist uithangen.

Stephen Martens en Angelo Verdonck

Het geslacht Mathijs

Er zijn zo van die namen die in het handbal in bepaalde regio's telkens terugkeren. Denk maar aan de naam Smeets in Limburg of Dubuc in Luik. In West-Vlaanderen is die rol weggelegd voor de "Mathijsen". Alles begon 30 jaar geleden toen Robin Mathijs voor het eerst met handbal in aanraking kwam. Jean-Paul Vershelde, sportleraar in het Kortrijkse Sint-Jozefscollege, deed de vonk overslaan bij de 13-jarige Robin, en lag zo aan de basis van een van de succesvolste handbalverhalen uit West-Vlaanderen.

"Jean-Paul Vershelde loodste me binnen in de schoolploeg. Na enige tijd volgde de logische stap naar Apolloon Kortrijk, en op mijn zestiende speelde ik er in de eerste ploeg. Maar in die tijd speelde Apolloon wel nog in tweede landelijke."

Intussen kreeg ook de rest van de familie de microbe te pakken: na Robin kwam de tweeling Kurt en Collin, en dan was er ook nog zus Nathalie... "Kurt begon al snel te handballen, Collin speelde toen basket, maar zijn fysieke speelstijl (hij kwam veel te snel in foutenlast) paste veel beter bij handbal, zodat ook hij de stap zette."

22

Na JP Vershelde werd Geert Bossuyt trainer bij Kortrijk. De echte opmars van Apolloon begon echter toen Mieczyslaw Adamczyk zijn intrede deed. Hij had een jonge, maar zeer gemotiveerde groep onder zich.

"We kenden niets van handbal, maar we waren allemaal bereid om hard te trainen, en we hadden blind vertrouwen in 'Adam'. We trainden 3 keer per week, en op zondagmorgen fietsten we nog naar Lange Munte om er krachttraining te doen. Het was misschien niet ideaal, krachttraining op de morgen na de wedstrijd, maar we hebben er wel veel deugd van gehad. Af en toe werd er een gerichte transfer gedaan. Ik herinner me Eckhard Distel, een goede Duitser die overkwam uit Aalst, maar ook Tom Jansen. Rond die periode werd mijn vader, Gilbert, voorzitter van Apolloon. Hij was slager, en een aantal vleesgroothandelaars begonnen (toeval...) de club te sponsoren. We kregen van de club wat sportmateriaal, maar er werd niet met geld gegoid: we moesten onze versleten schoenen inleveren om nieuwe te krijgen."

"Apolloon slaagde er onder de leiding van Adamczyk in om als eerste West-Vlaamse club door te stoten naar eredivisie. Daarna werd Andrzej Sokolowski trainer, en hij kon verder werken op de basis die Adam gelegd had. Adam had ons goed gedresseerd op het vlak van discipline, en Sokolowski kon een speler technisch veel vooruitgang laten maken. Kortrijk heeft ook altijd goede doelmannen gehad: Luc Coucke, Didier Lecrit, Piet Vandenbroucke, Johan Nottebaert,... Dat is ook de verdienste geweest van Adamczyk, die veel gedaan heeft voor Vandenbroucke, en Sokolowski, die Nottebaert voor een groot deel gevormd heeft. Ik weet nog dat er in de jaren '80 een rage was van aerobic programma's op tv, en Adam, die niet tevreden was over de lenigheid van Piet, verplichtte hem mee te doen met die tv aerobic! Voor ons was dat uiteraard lachen, maar Piet heeft er wel zijn voordeel mee gedaan."

We kenden enkele goede seizoenen, onder andere met de Bulgaar Dragnev, maar de club kreeg het financieel zwaar. Enkele spelers begonnen zich te engageren in de organisatie van

evenementen om de club te laten overleven, maar dat had zijn weerslag op het sportieve engagement, en de spirit zat niet meer goed. Daarbovenop kwamen twee tegenvallers. Szymon Dobrzynski, die we in pure James Bond-stijl uit Polen hadden buitengesmokkeld na een toernooi, werd niet vrijgegeven door de Poolse bond, omdat hij zijn legerdienst niet had gedaan. Hij moest een seizoen lang van de kant toekijken en Kortrijk degradeerde uit eredivisie. De ambitieuze spelers vertrokken: Frank Platteeuw naar Gent, Stefan Vannieuwenhove naar Sasja. Toen Piet Vandenbroucke vertrok bij Sasja trok Johan Nottebaert als zijn vervanger naar Antwerpen. Sasja contacteerde mij toen ook, en ik heb de stap ook maar gezet.

Die vijf seizoenen bij Sasja waren schitterende jaren, eerst met Fred Cornelis als trainer, daarna met Alex Jacobs. We traiden hard en de sfeer was opperbest. We hebben Sasja toen uit de nood geholpen en krijgen er nog steeds veel respect voor. Spijtig dat ik er geen prijs gepakt heb, maar Initia Hasselt was in die periode te sterk. Mijn beste wedstrijd heb ik gespeeld met Sasja in de halve finale van de beker in Lebbeke. We stonden achter aan de rust, maar in de tweede helft trokken we alsnog de situatie recht, en ik had er een beresterke wedstrijd gespeeld. De finale was echter een tegenvaller. Piotr Marczak brak zijn teen in een oefenwedstrijd tegen

de Verenigde Arabische Emiraten de week voor de finale, en speelde maar op halve kracht. En ik was ziek. We verloren zwaar.”

De relatie met Apoloon was een beetje verzuurd door mijn vertrek naar Sasja, en daarom opteerde ik om mijn carrière als speler te beëindigen in Izegem. Ook daar beleefden we sportief schitterende momenten zoals de overwinning in Turnhout die ons op de slotdag van de competitie zekerheid gaf over promotie naar eredivisie. Twee volle supportersbussen waren meegereisd, en het werd een lastige wedstrijd die we maar nipt wonnen. Concurrent Eupen had ook gewonnen, dus we speelden met het mes op de keel, en dan is de ontlading des te groter.

Trainer

Robin Mathijs bouwt intussen gestaag verder aan zijn trainersloopbaan. Hij startte bij Izegem, behaalde ook het trainer A diploma, en begint intussen aan zijn vierde seizoen bij tweede nationaler Doornik. “Een sympathieke club, die langzaam maar zeker groeit. Onze kadetten spelen in Frankrijk en werden er verleden jaar kampioen in hun regio. Er spelen ook heel wat Fransen bij ons, wat logisch is gezien de ligging van Doornik. Sommigen spelen al zo lang bij ons dat je vergeet dat het Fransen zijn, zoals Cedric Parent en Aurélien Delcour. Dit jaar komt

daar nog het trio bij dat we van Kortrijk overnemen, met Grennez, Ndongmo en doelman Fellez. Kortrijk had me gecontacteerd in het tussenseizoen, maar ik had in Februari mijn woord al gegeven aan Doornik. Het zou een goede zaak zijn voor het West-Vlaamse handbal mocht er op termijn een topploeg komen in de regio. Met het West-Vlaamse spelersmateriaal in deskundige handen moet dat haalbaar zijn, de vraag is alleen onder welke vorm.

Daarnaast is Robin ook trainer van de Nationale Young Men ploeg. Met hen was hij op de European Open in Göteborg, het officiële jeugd EK in het kader van de legendarische Partillecup. “Ik ben gematigd tevreden over het toernooi. We klopten Bulgarije en Finland en speelden gelijk tegen Litouwen, maar speelden twee mindere wedstrijden tegen Wit Rusland en Letland. De sleutelwedstrijd tegen Spanje, die zou uitmaken of we voor de eerste twaalf plaatsen zouden spelen, of voor de laatste twaalf, verloren we met 1 doelpuntje verschil. Dat was op zich een prestatie, want Spanje bereikte de halve finale. We hebben het ze heel de wedstrijd moeilijk gemaakt, en dat voor een volle zaal, die partij koos voor ons, de underdog.

24

Mijn groep was echter niet vaak samen geweest, door de uitwisseling met de junioren. Zij werden dan ook in functie van die ploeg ingezet bij die gelegenheden. Ik klaag niet, want ik zat mee aan tafel toen dat beslist werd, het is

enkel een vaststelling. Verder kunnen we speltechnisch wel mee, maar kampen we met een gebrek aan gestalte. Dat noopt ons ertoe veel energie te verspillen in verdediging om dat te compenseren, en dan krijgen we wel de rekening gepresenteerd in het wedstrijdslot. Maar jongens als Valkenburg (Neerpelt), Verhoeven (Hasselt), Jacobs (Sasja) en Danse (naar Pontault -FR) hebben heel wat in hun mars. En een gemotiveerde doelman Verbelen (Izegem) kan ook een wedstrijd winnen.

Het was interessant om de verschillende spelstijlen te vergelijken op de European Open. Sommige ploegen hebben reeds een echte vedette, waarrond de ploeg gebouwd is, zoals Litouwen. Rusland was een en al organisatie, een geoliede machine, terwijl Frankrijk het moest hebben van individueel talent.”

Gert-Jan

Intussen is de volgende generatie Mathijs al op een punt gekomen dat er belangrijke keuzes gemaakt moeten worden. Gert-Jan, de oudste zoon van Robin, zet een grote stap in zijn handbalcarrière. Als eerste buitenlander wordt hij opgenomen in het Centre de Formation van Duinkerken. De Franse topclub, op enkele kilometer van Oostende, werd getipt over Mathijs door Jos Schouterden. In Duinkerken zal Mathijs de opleiding die hij aan de Topsportschool kreeg kunnen voortzetten, daar waar in België soms wel eens het “zwarte gat” dreigt: van 18 uur sport vallen de afgestudeerden terug op en-

De junioren van Duinkerken vriendschappelijk tegen Eynatten.

Gert-Jan met trainer David Degouy.

kel clubtrainingen. Maar geen nood, Technisch Directeur Ken De Nil werkt aan een oplossing voor deze “transitfase”, die ongetwijfeld in een volgend nummer aan bod komt.

Gert-Jan Mathijs begon met handballen bij Kortrijk, waar tante Nathalie balvaardigheids-training gaf aan de allerkleinsten. Toen vader Robin van Sasja naar Izegem verhuisde volgde Gert-Jan.

Hoe kwam je in contact met de Topsportschool?

“Via mijn ploegmaat Bartek Proszynski. Hij is een jaar ouder dan ik en vertelde over hoe het er was. Ik had meteen zin om ook de stap te zetten. Het was toen in het begin een redelijk Limburgs getinte omgeving, en omdat Izegem niet bepaald de reputatie van een topclub had moest ik er mij op het veld wel dubbel bewijzen om au sérieux genomen te worden. Ik heb veel te danken aan Jos Schouterden, die 4 jaar lang mijn trainer was. Hij is gene gemakkelijke gast maar zijn aanpak rendeert wel. Mijn broer Ruben, die nu nog op de topsportschool zit, heeft het moeilijker met zijn aanpak, maar hij kan dan beter overweg met Hub Maes en Pezza. Met Pezza heb ik hard gewerkt aan mijn sprongkracht op hoek. Het internaat van de topsportschool is ook super, we konden goed overweg met de topsportleerlingen van de andere federaties, atletiek, golf en taekwondo.”

En Duinkerken?

“De contacten met Duinkerken zijn er via Jos Schouterden gekomen. Ik mocht er op proeftraining gaan, en vervolgens enkele testwedstrijden spelen in december. Nu heb ik een ‘contrat de formation’ voor drie jaar. Ik ga LO studeren in Duinkerken, maar er zijn ook medespelers die iets anders studeren. Die lesroosters vallen niet echt samen, dus door het jaar hebben we overdag voornamelijk een individueel programma, en ’s avonds gezamenlijke baltrainingen. Ik zal uiteraard nog niet in aanmerking komen voor de eerste ploeg, en bij de tweede ploeg spelen, die in N2 speelt, wat toch al een zeer degelijk niveau is. Wat mijn ouders vooral beviel was het duidelijke engagement van de club over mijn studies: ik zal van zeer nabij gevolgd worden en mijn studies zijn voor hen even belangrijk als het sportieve. Mijn toekomst bij de club hangt dus nauw samen met mijn resultaten, want de club betaalt ook voor mijn studies en logement.”

Handbal X-tra liep eind augustus in Visé David Degouy tegen het lijf, de trainer van het N2 team van Duinkerken, en hij was bijzonder opgetogen over zijn Belgische aanwinst: “Het is nog wat vroeg om al conclusies te trekken, maar wij zijn aangenaam verrast over Gert Jan. Misschien hebben we veel te lang het potentieel verwaarloosd dat België voor Duinkerken kan bieden. We zullen het vanaf nu dan ook nauwgezet volgen. Gert Jan is in augustus al naar het toernooi van Parijs gegaan met de eerste ploeg, en scoorde er 2 keer tegen PSG, en een keer tegen het Russische Astrakhan. We hopen voor Duinkerken en het Belgische handbal dat Gert-Jan hier zal kunnen doorbreken!”

David Van Dorpe

Eburons Tongeren is geboren.

Luc Tack zorgt voor de eerste sportcommunity in ons land.

Sport zit in België in de lift, dat moge duidelijk zijn. Elke stad of gemeente heeft zijn inwoners dermate veel sportverenigingen te bieden, dat ouders op den duur niet meer weten waar ze hun kinderen zullen aansluiten. Voetbal, handbal, tennis, basketbal, volleybal, squash, ballet, muurklimmen, darts, snooker, paardrijden en ga zo maar door. Voor ieder is er wat wils. Het is dan ook op zijn minst vreemd te noemen dat België tot voor kort nog geen enkele zogenaamde 'sportcommunity' telde. Onder deze term verstaan we een soort van permanent samenwerkingsverband tussen twee sportclubs, resulterend in een overkoepelende vereniging. Tientallen steden in België pronken met hoog aangeschreven clubs in, bijvoorbeeld, de eerder genoemde balsporten. In de laatste jaren werden er in België verschillende pogingen tot fusie ondernomen, maar vooral financiële en infrastructurale redenen verhinderden vaak een diepgaande samenwerking tussen twee of meerdere sportclubs.

26

Twee jaar geleden gooide Luc Tack, voorzitter van United HC Tongeren, in de oudste stad van België zijn hoed in de ring. Gefrustreerd door de beperkte mogelijkheden en uitstraling van de sporthal, waarin de Tongerse handballers al jaren hun kunsten vertoonden, ging Tack naarstig op zoek naar een dialoog met de andere Tongerse sportverenigingen. Dromend van een ultramoderne sporthal en professionelere structuur voor het Tongerse handbal, zette Tack de onderhandelingen in gang. Uiteindelijk bleek voetbaltrots KSK Tongeren-Millen bereid om mee op de kar te springen, en zo was Eburons Tongeren geboren. Op 1 oktober zal het daaraan verbonden nieuwe sportcomplex geopend worden, en krijgt het Tongerse handbal dus een nieuwe dimensie. We gingen dan ook eens met Luc Tack praten over dit gigantische project.

Wie heeft er als eerste contact gezocht met wie omtrent deze samensmelting?

"Het initiatief werd zowat 2 jaar geleden genomen door United Handbalclub Tongeren, meer bepaald door mezelf.

Oorspronkelijk zaten we met volgende verenigingen rond de tafel: damesvolleybal Tongeren (ere-divisie), basketbal Tongeren (1ste landelijke), zaalvoetbalclub Palermo (1ste nationale), KSK Tongeren-Millen (voetbal 3de nationale). Na meer dan een jaar van puur en alleen vergederen, kwam er eindelijk een akkoord tussen deze verschillende verenigingen tot stand. De lange duur van de gesprekken had vooral te maken met het feit, dat enkele clubs bang waren een stukje van hun eigenheid te moeten prijsgeven.

Gelijklopend met de besprekingen tussen de verschillende clubs werden er ook onderhandelingen gevoerd met de investeerders van de nieuwe topsporthal, alsook met het stadsbestuur. En dit met de bedoeling de exploitatie van de horeca, het evenementengebeuren alsook de reclameregie van het hele complex over te nemen. Naarmate de gesprekken concreter werden, was het duidelijk dat niet elke club de bereidheid had te investeren, laat staan risico's te nemen. Uiteindelijk bleven er twee clubs overeind, handbal en voetbal sloegen de handen in mekaar, en Eburons Tongeren was geboren. Eburons Tongeren zorgt momenteel voor de nodige financiële fondsen, heeft personeel in dienst genomen en volgt de bouwwerkzaamheden op."

Welke voordelen haalt Tongeren uit deze overeenkomst? Was het een zware financiële inspanning voor de club om dit project te verwezenlijken? Moest er nieuwe sponsors gezocht worden?

"De schaalvergroting is zeker een voordeel dat kan tellen. Dit moet er voor zorgen dat beide clubs een groter draagvlak creëren voor hun sport, dat potentiële jeugdspelers, supporters en sponsors gemakkelijker de weg vinden naar de twee sporten.

Uiteraard betekent een dergelijk project zware inspanningen zowel op financieel als menselijk vlak. Vergeet niet dat het project gedragen wordt door enkele vrijwilligers. Wat het financiële aangaat zijn inderdaad nieuwe sponsors gezocht en uiteraard ook gevonden."

Wat zijn je eerste impressies over de hal? Hoeveel mensen kunnen er precies in? Geeraakt alles trouwens op tijd klaar?

”Het is niet zomaar een sporthalletje met enkele voetbalvelden er omheen, maar een top-sporthal met zwembad, sauna, danszalen, fitnessmogelijkheden, vergaderruimten, 500 parkeerplaatsen en een groot cafetaria met restaurant. De hal zelf heeft twee handbalvelden in de breedte, een capaciteit van 2500 toeschouwers (tribune van 1000 zitplaatsen is nu voorzien, uitbreiding naar 2500 kan indien nodig) en beschikt over een zeer goede vloer. Daarenboven is er voor belangrijke handbalwedstrijden een oplegvloer voorzien met enkele de handballijnen, een droom gaat in vervulling. Spijtig genoeg gaat het complex pas op 1 oktober 2007 open, zodat we nog een maand in onze oude sporthal moeten blijven.”

Krijgt Tongeren op de transfermarkt ook meer aantrekkingskracht bij de spelers, vanwege de grotere sporthal en de verbeterde accommodatie?

”Dat denk ik wel. De vloer in de KTA2 is niet meer van deze tijd en heeft tot overmaat van ramp voor heel wat blessures gezorgd. Dit is nu gelukkig verleden tijd, en ik ben er dan ook zeker van, dat spelers daarmee rekening gaan houden. Daarenboven zal onze club, dank zij de nieuwe accommodatie ook een grotere en betere uitstraling krijgen.”

Denk je dat er meer supporters richting handbal gaan komen in Tongeren? Zullen er ook voetbalfanaten richting het handbal komen? Wordt het handbal ook tijdens voetbalwedstrijden gepromoot en vice versa? Zijn er trouwens mensen die zowel voor het handbal als het voetbal actief zullen zijn binnen Eburons? Of is alles nog vrij goed van elkaar gescheiden?

”De eigenheid van een club is iets wat je niet zomaar over boord gooit, dat is me in de vergaderingen van afgelopen jaar wel duidelijk geworden. En maar goed ook, want uiteindelijk is dit het hart en de ziel van je vereniging. Wij hebben dan ook afgesproken dat elke club zijn eigenheid behoudt, maar dat er heel wat raakvlakken zijn waarop zeer nauw kan samengewerkt worden. We hebben bijvoorbeeld het systeem van “duo-abonnementen” gecreëerd: Voetbalsupporters zullen met hun abonnement ook handbalwedstrijden kunnen bijwonen en

vice versa. Er is eveneens een gemeenschappelijke sponsorstrategie uitgewerkt, die stilaan zijn vruchten afwerpt.

Het is de logica zelf, dat binnen Eburons Tongeren de mensen voor beide clubs werken. We hebben bijvoorbeeld een gemeenschappelijke boekhouder en sociaal secretariaat. Ook hebben we tesamen een sportmarketingbureau onder de arm genomen om ons op het commerciële vlak te ondersteunen en we hebben samen een toekomstvisie uitgetekend.”

Verhoogt deze schaalvergroting de druk niet bij de spelers, zeker gezien de matige eindklassering van vorig seizoen? Met andere woorden, is Tongeren klaar het nakende seizoen?

“Een matige eindklassering vind ik wat te sterk uitgedrukt. We pakten geen prijs, dat is een feit, maar we eindigden wel tweede in de eindklassering. Jammer genoeg misten we op een haar na de finales van de play offs en tot overmaat van ramp ook van de beker. Spelers en staf hebben keihard gewerkt, en daar ben ik dankbaar voor.

Wat het komende seizoen betreft is enige voorzichtigheid toch wel aangeraden. Maar liefst vijf spelers hebben het team verlaten en moesten vervangen worden. Alles moet met andere woorden dus nog in mekaar klikken. Daarenboven bedraagt de gemiddelde leeftijd van het team slechts 24 jaar. Het wordt dus nog even afwachten.”

Rob Kwanten

Hulsbosch, Cauwenbergs en Krolik wachten vol ongeduld op de eerste wedstrijd in de Eburons Dome.

Uilenspiegel en Olse Merksem verlangen naar stadsderby van weleer.

Er is een tijd geweest dat in Antwerpen een resem handbalclubs actief waren. Vele daarvan gingen ter ziele, andere staan nog steeds als een paal boven water. Zoals Uilenspiegel (al meer dan 60 jaar overeind) en Olse Merksem (volgend jaar 50). Een stand van zaken anno 2007.

Uilenspiegel: stabiliteit

“Wij hebben geen echte voorzitter, geen sterke man in de club. We hebben een triumviraat dat de club door goede en slechte dagen loodst. Da's wel belangrijk om weten,” aldus Marc D'Hooge, samen met Rudi Sas en Kris Geens het 'dagelijks bestuur' van Uilenspiegel. Rudi en Marc voeren om beurten het woord.

In 1995 speelde Uilenspiegel één seizoen in de hoogste klasse. Wat voor herinnering houdt de club daar nu aan over? “Herinnering? Ach, ikzelf was daar wel bij maar verder zijn er nog maar weinig spelers die daarover kunnen meepraten. Stefan Driesen, onze assistent-trainer misschien, en doelman Van Oostenrijk, maar de anderen zijn intussen gestopt,” weet Rudi Sas, “En eerlijk gezegd: dat is niet echt blijven hangen, sportief gezien heeft die tussenstap in eredivisie weinig betekend. We beschouwen het zeker niet als een gemiste kans. We denken daar ook niet met spijt aan terug. Nee, we hadden toen gewoon, toevallig zeg maar, het potentieel in huis om naar eredivisie te gaan. Maar we zegden er tegelijk bij: we stappen niet in een avontuur waar we later spijt van zullen hebben. Vooral financieel dan. Zowel qua clubbudget als sportieve omkadering waren we té beperkt, we hadden niet de mogelijkheden om ons in eredivisie te handhaven. Daarom kwam de degradatie ook niet als een mokerslag, integendeel. Kwaliteit is niet voldoende, je moet het ook nog financieel aankunnen. Inderdaad, net zoals is het voetbal, volley of basket geldt de regel: de club met het grootste budget wordt –meestal– kampioen. Wij zeggen: Uilenspiegel bestaat 62 jaar, we moeten er zeker nog 62 bijdoen. Dus niet zomaar overleven van jaar tot jaar, wél vooruit denken en een gezond financieel beleid voeren. En dat is soms lavenen tussen

de sportieve ambitie en de clubkas, begrijp je?” “Nee, wij berusten niet in eerste nationaal, maar we zijn wel realistisch genoeg om te beseffen dat we momenteel niet in staat zijn een plaats in eredivisie op te eisen. Kunnen wij niet waarmaken. Liever de kop spelen in eerste nationaal dan de staart in eredivisie, zo eenvoudig is dat. Maar als de ambitie groter wordt bij de spelersgroep zullen we dat niet tegenhouden hé, dan zien we wel hoe we het klaarspelen als club... Kijk, momenteel trainen wij twee keer per week, met een zeer hoge aanwezigheidsgraad. Voor eredivisie moeten we minstens vier keer per week trainen. Wij hebben die omkadering helaas niet. Vandaag focussen wij ons vooral op een versteviging van de clubstructuur.

De jeugdwerking is zowat de levensverzekering van een club. Bij Uilenspiegel is die jeugd altijd een troetelkind geweest. Hoe zit het vandaag? Rudi: “Schrijf maar dat het mijn troetelkind is. Ik ben meer dan ooit tevoren persoonlijk met die jeugd bezig. Uitgerekend omdat daarin de toekomst schuilt. Bedoeling is

Rudi Sas en Marc D'Hooge.

van door middel van initiatie, door allerlei activiteiten naar recruitering toe, te komen tot een modelpiramide, een soort ideaalbeeld. Twee welpenploegen, twee pupillenploegen, één miniemenploeg. Verder kadetten, scholieren, junioren, maar die hebben we momenteel nog niet. Een piramidale structuur van de jeugdwerking dus, omdat je bij de jongsten onderweg altijd met afvallers moet rekening houden. Vandaag investeren we in initiatietrainingen in scholen, initiatiedagen in onze sporthal, jeugdtrainingen, en zo meer. Dat is een hele klus, financieel, maar het is ook zeer arbeidsintensief. Dat vraagt inzet van vele medewerkers, die je steeds minder makkelijk vindt. Maar Uilenspiegel wil absoluut een goed gestructureerde, efficiënte en vooral volledige jeugdwerking uitbouwen.”

Marc: “Op bepaald moment hadden we een tekort aan jeugd, enkele jaren geleden. Ook de omkadering was onvoldoende. Toen hebben we de jeugd opnieuw prioritair gesteld binnen de club. Aan de hand van een sterk actieplan. Met Rudi, Patrick De Mot en Kris Geens als voortrekkers. Intussen ervaren we een enorm dynamisme in dat jeugdbeleid, je voelt dat die mensen hard en accuraat aan 't werken zijn. En de resultaten zijn navenant. We zijn met onze initiatie onder meer actief in vier scholen. Da's een pak werk, maar naar de toekomst toe loont het. Uilenspiegel moet terug een volledig gamma jeugd ploegen hebben. Weet je dat onze jeugd drie keer per week traint? Da's meer dan de eerste ploeg...”

Hoe ambitieus begint Uilenspiegel aan de nieuwe competitie? “We hebben enkele transfers gedaan, allemaal jonge getalenteerde gasten. Sam Teyssen, Tom Van Dijck, Jeroen Verstraelen, Joeri Van den Bergh, een zeer beloftevolle Marokkaan, en Ken De Bruyn is terug van weggeweest. We hebben ook nog enkele zeer ervaren kleppers in de ploeg, zoals Roel Kiebooms en doelman Van Oostenrijk. En die mix van jong talent en ervaring, samen met het temperament en de handbalkennis van trainer Ryszard Orłowski, geeft hoop op een sterk seizoen. Hoe hoog we de lat leggen? Ach, laat ons zeggen top 5, misschien play-offs. En dan zien we wel. We mikken niet op een bepaalde plaats, het is in eerste ook altijd afwachten wat de concurrentie brengt. Want er moet niet veel gebeuren om in de grijze middenmoot te verzeilen.”

Rudi Sas en Marc D'Hooge ronden af met de bevestiging dat Uilenspiegel een gezonde club

is, zowel sportief als financieel. En daaraan is de uitbating van het sporthalbuffet zeker niet vreemd. “Het kost ook weer inzet van onze medewerkers, we worden er zeker niet rijk van, maar het is buiten sponsoring een aardige bijverdienste,” besluiten de ‘Uilen’.

Olse: terug naar eerste

Olse Merksem werd landskampioen in 1992, degradeerde in 2003 naar eerste nationaal en zakte daarna in een ruk door naar tweede. Een handbalmonument van zijn voetstuk gelicht: hoe is het ooit zo ver kunnen komen?

Marcel Mattijnsens: “Om te beginnen: tot 2002 hebben wij nog zonder veel problemen meegedraaid in de middenmoot van eredivisie. Maar dan is de uittocht van spelers ons fataal geworden. Kijk, het is eigenlijk al begonnen na de landstitel. We hadden toen een erg getalenteerde ploeg bijeen, een ploeg waar we jaren aan gebouwd hadden. Maar kampioenen worden ook veeleisender hé. En daar bedoel ik mee: er moest boter bij de vis komen, voor sommigen véél boter. En die financiële middelen had Olse niet. Wij waren een gezonde club, maar kenden geen rijkdom. We betaalden de spelers hun onkosten, maar allemaal binnen de perken. Die trend was overigens al langer gezet. Maar plots gingen sommigen hogere eisen stellen of ze verlieten de club. Zo gaat dat. Ikzelf ben er even tussenuit geweest als voorzitter, ik heb de feitelijke degradaties niet echt meegemaakt. Maar ik was er wel ongemakkelijk van. Na die terugval zijn we bij wijze van spreken opnieuw moeten beginnen. Er kwam een compleet nieuw clubbestuur onder leiding van oud-speler Peter Wens, die overigens nu nog het financieel beleid voert. Men wilde een totaal nieuwe koers varen, vooral op budgettair gebied. En dat be-

Marcel Mattijnsens

Olse aanwinst Didier Van Der Zijpen.

tekende: geen enkele speler kreeg nog een vergoeding. Men wilde gewoon in eredivisie overleven met een low budget. Maar zo werkt het natuurlijk niet meer in de hoogste reeks. Daar geldt het principe: geen geld, geen Zwitsers... En de exodus ging verder, snap je? Roggeman, Van Wesemael, Veraghtert, Graf, allemaal talentrijke jeugdproducten die zich sportief én financieel wilden verbeteren en naar topclubs verhuisden. Raf Ooms wilde afbouwen, De Bevere is gestopt, Fourneau eveneens, stuk voor stuk ervaren elementen die je niet zomaar vervangt. Ook al heb je eigen jeugd klaar staan. Je verliest in één ruk een hoop ervaring. En daar staan we nu in tweede nationaal ...”

30

Olse Merksem organiseerde destijds een internationaal jeugdturnooi dat gekend was tot ver buiten onze handbalgrenzen. Die genoemde jeugdwerking van weleer, die model stond voor vele clubs, waar is die gebleven? Rudi Cheron: “Die jeugdwerking bloeit nog steeds hoor. Met dit verschil dat de voedingsbodemp minder vruchtbaar is. We kunnen maar in beperkte mate recrutereren. Vroeger hadden wij een sterke band met Sint-Edwardus, een school met een enorme weerklank in Merksem. Onze vroegere voorzitter en pionier van de club, Roger Mertens, was daar leraar. Vanuit die school stroomde de handbaljeugd toe. Dat is intussen veranderd. We hebben al wel initiatie handbal gegeven in die school, door onze eigen trainers. Maar het grote probleem is de opvolging achteraf. Bovendien eist de VHV van onze trainers dat ze diploma’s behalen, dat ze zich bijscholen, dat ze hun licht opsteken buiten hun eigen club. Maar dat kost veel energie, inzet en investering hé. Dat gaat soms ten koste van het gezinsleven, of van de dagelijkse job. Ach, ik sta hier niet aan de klaagmuur hoor, onze jeugdwerking draait nog steeds op volle

toeren. We hebben dit jaar helaas geen welpen, de rest van de jeugdreksen is compleet. Doorstroom naar de eerste ploeg? Ach, met mondjesmaat hé. Dat is niet zo evident. Je hebt om te beginnen niet jaarlijks jongens met voldoende maturiteit om al in het fanionteam mee te kunnen. Sommigen haken af onderweg, door studie, of ze hebben een lief. Maar de besten integreren we wel zo vlug mogelijk in de eerste ploeg. Momenteel spelen we met eigen materiaal in tweede. We hebben maar één speler die van elders komt. Onze transferpolitiek is overigens ook zeer beperkt. Dit jaar zijn enkele spelers die het eerst in een andere club geprobeerd hebben teruggekeerd naar Olse. Maar dat zijn geen echte transfers. We hebben momenteel ook een enorm jonge ploeg. Vandaar dat die groep het een tweetal seizoenen erg moeilijk heeft gehad tegen de ervaren rotten in onze reeks.”

En hoever reikt de ambitie om alsnog terug hogerop te klimmen? Olse:

“Wel, dankzij een sterke terugronde zijn we al twee jaar gestrand net onder de play-offs. Dat is toch positief. Dit jaar wordt gestart met de ambitie uit tweede weg te raken. We weten intussen dat het enorm moeilijk is om te promoveren, uitgerekend omdat je altijd tegen hoofdzakelijk ouwe, ervaren rotten moet spelen. Dat is soms vechten tegen de bierkaai hoor. We zijn een typische homeploeg, op verplaatsing gaat het een stuk minder goed. Maar in onze reeks moeten we eigenlijk geen enkele ploeg vrezen. Lebbeke lijkt mij de grootste concurrent. Maar dit seizoen gaan we er zeker voor. We starten ambitieuzer dan ooit tevoren. We willen absoluut terug naar eerste nationaal. Ofwel rechtstreeks, ofwel via play-offs. Hoger mikken is voorlopig dagdromen. Hebben wij het potentieel niet voor, evenmin de financiën. Want eredivisie betekent ook een ruim clubbudget. En dan moet je aardig wat sponsors achter je hebben. Als Sasja het Top-sportfonds van de stad Antwerpen niet heeft wordt de spoeling ook dun hoor...”

Kijk, volgend jaar vieren we ons 50-jarig bestaan, inderdaad, net als Sasja. We zijn overigens ook ontstaan uit de atletiekafdeling. In dat jubileumjaar opnieuw promoveren zou fantastisch zijn. We hunkeren naar een stadsderby. In eerste nationaal zou een derby tegen Uilenspiegel het handbal in Antwerpen zeker ten goede komen.”

Cois Van Aelst

Dendermonde is club in de kijker.

Wie in de handbalgeschiedenis van Dendermonde duikt, zal waarschijnlijk niet verwachten dat zo ver kan teruggegraven worden. Om bij de echte oorsprong te geraken moeten wij de klok inderdaad meer dan een halve eeuw terugzetten.

Een boeiend gesprek over de tijd van toen met pionier Eric Van Aerschot, aangevuld met een rijke historiek geleverd door de huidige voorzitter Jurgen Van Beveren zorgden voor meer stof. dan in één bijdrage van Handbal Extra kan gestoken worden. Dat bondig, maar tevens zo volledig mogelijk trachten op papier zetten, bleef voor ons echt boeiend. Wij kwamen immers heel wat namen van oud en jong bekenden tegen en ongetwijfeld is dat ook het geval voor een groot aantal lezers.

Van Ros Beiaard tot KAV Dendermonde

In de stad waar 't Ros Beiaard zijn ronde doet werd reeds gehandbald in 1954, dus 4 jaar voor de oprichting van de Belgische handbalbond (BHB). En dit dankzij Denis Ledegen. De werkgever van Ledegen was in de jaren '50 betrokken bij veldhandbalclub De Geuzen uit Baasrode en Denis had voldoende aan één wedstrijd om in de ban van deze sport te geraken. Hij besloot een eigen club op te richten en in '54 zag Ros Beiaard Dendermonde het levenslicht. De ploeg werd uitsluitend gestoffeerd met een aantal togvrienden van Ledegen en de resultaten waren navenant. Vertier en plezier gegarandeerd en dat was voor de meesten het belangrijkste. Maar niet voor Denis Ledegen, want die was ambitieus en wilde een echte ploeg tussen de lijnen brengen. Hij zocht en vond steun bij atletiekclub KAV Dendermonde en bracht atleten

en handballers samen. Mannen die konden lopen, springen en werpen moesten goede handballers zijn en dat werd snel bevestigd. Kerels als Eric Van Aerschot, Roger Cloof en De Blende hadden de sport snel onder de knie en de ploeg was, onder leiding van voorzitter Ledegen, meteen klaar voor het tijdperk 'zevenhandbal'. En wanneer in 1958 de BHB werd opgericht en zevenhandbal (binnen of buiten) het veldhandbal verdrong, was Dendermonde er als de kippen bij om mee op de wagen te springen.

Van pleintje naar sporthal

Denis had via zijn contacten in het Europese handbalmilieu enkele spelers van Middelburg leren kennen en die zagen het wel zitten om de shirt van KAV aan te trekken. De resultaten bleven niet uit en in een ruk promoveerde de ploeg naar de hoogste afdeling. De stad kon niet naast het sportieve succes en de massale belangstelling kijken en schonk de ploeg een eigen veld. De verplaatsing naar het buitenterrein op het Pater Ruttenplein was voor topploegen als Uilenspiegel, Malinois en Sasja niet te onderschatten.

Voorzitter Ledegen beseftte echter dat handbal vooral als zaalsport enorme perspectieven bood. Zevenhandbal lokte als zaalsport over de grenzen een massa toeschouwers en in die richting wilde Ledegen wat graag verder werken. Hij kreeg zijn zin en begon zowaar een eigen zaal te exploiteren, met name Sporthal Schel dedreef in Grembergen. Daaraan is intussen nog geen steen veranderd. Wat volgens sommigen ietwat respectloos een bouwvallige loods, een stalling of een wetenschappelijk onderzoek naar de verschillende stadia van betonrot wordt genoemd, is eigenlijk een rasecht stukje handbalgeschiedenis.

Teloorgang

KAVD was erg populair in Dendermonde en omstreken en het internationaal toernooi dat door de club georganiseerd werd lokte in die tijd vaak meer dan 600 toeschouwers. Via dat toernooi slaagde Ledegen er in om enkele buitenlandse topspelers naar Dendermonde te halen, die -geheel in de tijdsgeest van toen- via vette premies sportieve successen moesten brengen. Zo passeerden de Serviër Gledic (ex-speler van

Rode Ster Belgrado), de Deen Mikkelson en de legendarische Kroaat Vuc Roganovic de revue. Als trainer-speler zorgde Roganovic voor een sensationele aanhef, maar een negatief slot. Vuc wilde immers een meer professionele aanpak invoeren. Dat was voor de meeste spelers van KAV Dendermonde echter net een stap te ver. Het grootste gedeelte van de spelersgroep haakte af en stapte over naar Denderbelle. Ledegen deed nog een wanhoopspoging door extra buitenlanders aan te trekken, maar tevergeefs. In 1970 was de club niet langer leefbaar en werd KAV, toen één van de meest roemruchte clubs uit het Vlaamse handbal, opgedoekt. Denis Ledegen bleef met lege handen achter, zijn sporthal werd overgenomen door de stad en zijn spelers vertrokken naar Ajax Lebbeke, Elita Lebbeke en Denderbelle. Ledegen zelf werd later nog voorzitter van de VHV en in 2007 voorgedragen als erelid.

HBC Dendermonde

Dan komt 1976. Willy Temmermans, een van de spelers die na het opdoeken van KAV andere oorden had opgezocht, koesterde plannen om terug een club op te starten in Dendermonde. Die idee werd laaiend enthousiast ontvangen door nog andere ex-KA'ers en meteen was HBC Dendermonde geboren. Het eerste seizoen werd een voltreffer met een kampioentitel in 1ste landelijke afdeling.

32

Enkele jaren later toonde Willy Temmerman zijn echte ambitie. HBC was intussen een vaste waarde in vierde nationale afdeling, maar de voorzitter wilde meer. Lucien De Nil werd aangehouden als eerste volwaardige trainer en bovendien werd in samenwerking met Scaldia (zoals de jeugdopleidingen van Dendermonde toen heetten) een jeugdproject opgezet. Eddy Van Geel werd de eerste jeugdtrainer en hij vormde heel wat jong talent. Jongens als Renzo Aesaert, Koen Sanders, Koen Van Renterghem, Jan Verhaevert, Yvan De Smet, Martin Claessens en Dominique Van Steen schreven mee de geschiedenis van HBCD en sommigen doen dat anno 2007 nog steeds.

De euforisch-tragische jaren

De volgende jaren stonden euforie en ontgoocheling zeer dicht bij elkaar. Dendermonde werd een typische jopopleeg. Promotie en degradatie volgden elkaar op. Ter illustratie: onder trainer Hubert Trienpont, seizoenen '80-'81, kampioen in vierde nationale en promotie naar

derde. Seizoenen '81-'82: degradatie naar bevoorrechte om daar opnieuw kampioen te spelen en te stijgen. Een jaar later, onder trainer Luc Batselier, opnieuw degradatie, helaas met een leegloot als gevolg. Dendermonde moest er zo na opnieuw de boeken sluiten, maar Hubert Van Damme, Yvan De Smedt en Pierre Bouteille beslisten er anders over. Onder hun impuls bouwde HBCD de reputatie van "olijke bende aan de tapkast, stevige handbalploeg op het veld" op en gaf die nooit meer prijs.

Het komen en gaan van trainers en spelers blijft ook de volgende jaren duren. Namen als Sam Buelens, Magda Van den Borre, Jef De Proft, Patrick Weckx en Benny Arijs zijn slechts een greep uit de lange trainerslijst, terwijl we bij het spelerspotentieel Rudy Coppens, Jan De Maeyer, Jo Van Lierde en Jurgen Van Beveren onthouden als voornaamste sterhouders.

Hoe de ambitie terugkeert

Ondertussen wordt de club getroffen door een ware ramp. De sporthal van Sint-Gillis werd geteisterd door brand, waardoor een klein fortuin aan materiaal in rook opging, maar ook de supporters en jeugdspelers wegbleven. Dendermonde moest noodgedwongen verhuizen naar de verkrotte sporthal van Grembergen, waar ooit alles begon. Er volgden erg moeilijke tijden, maar het bestuur haalde alles uit de kast en de club overleefde.

In 2006 kon HBCD eindelijk terugkeren naar de nieuwe sporthal in Sint-Gillis en werd, samen met Groot Bijgaarden, 't Noorden en Duffel lang meegespeeld voor de titel in de nieuwe reeks Regio Antwerpen.

In mei 2006 traden Jurgen Van Beveren en Benny De Hauwere in het bestuur en werden enkele drastische beslissingen genomen. Samen met Kris Borms kwamen Jurgen en Benny tot het besluit dat de club niet langer ter plaatse kon blijven trappelen. Zo verdween immers elke ambitie. Men kon geen trainer meer vinden voor de dames, het absentisme op de trainingen was groot, er bestonden geen duidelijke doelstellingen en het ontbrak de club aan organisatorische structuur. Hoogtijd dus om de wind uit een andere richting te laten waaien.

Sedert januari 2007 wordt na een kritische interne evaluatie druk aan een verenigings- en werkingsplan gewerkt. Dat plan beschrijft hoe de club er in de toekomst dient uit te zien. Het geeft een profiel van het clubbestuur, het geeft ruimte aan de verwachtingen van de trainers

en de leden en het belicht de missie en de doelstellingen van de club.

Die taakomschrijving was er voor enkele bestuursleden te veel aan, zodat een nieuwe equipe moest samengesteld worden. Onder voorzitterschap van Jurgen Van Beveren zal in de toekomst verder gewerkt worden aan het uitbouwen van de club tot een kwaliteitsvolle sportvereniging met 3 belangrijke pijlers: sport – financieel evenwicht – PR en communicatie. De nieuwe voorzitter maakte intussen reeds een eerste evaluatie.

Jurgen Van Beveren: “Voor het seizoen 2007-2008 loopt het sportieve gedeelte alvast zeer goed. Als damestrainer is Eddy Van Geel terug van weggeweest en hij kan met een combinatie van ervaring en jong talent met ambitie starten. Bij de mannen wordt een volledig nieuwe start genomen. Coach Benny Areijs ziet immers een volledige kadettenploeg naar het fanionteam overstappen en krijgt daardoor een wel heel jonge groep onder zich. Leergeld betalen heet dat, maar die investering wil de club graag doen. Over drie seizoenen met een jonge ploeg promotie afdwingen is de ambitie met het mannenteam. Ook de jeugdwerking zit

Jurgen Van Beveren.

in de lift. Sinds de terugkeer naar de nieuwe sporthal in Sint-Gillis is het aantal jeugdspelers met bijna 50% toegenomen. Samenwerking met Joke Verbeke van de VHV en verschillende scholen uit Dendermonde is daar zeker niet vreemd aan. Jeugdtrainers worden verplicht om een trainerscursus te volgen en sinds juni 2007 beschikt HBCD ook over een nieuwe website www.handbalclubdendermonde.be Samen met het regelmatig verspreiden van een nieuwsbrief willen wij onze eigen leden, supporters en sponsors beter informeren en op die manier bij onze gehele werking betrekken.”

MiDC

LIPKENS *Sportswear*

**Partner van de Handbalscheidsrechters
Specialist in scheidsrechterskledij, teamwear, ballen, schoenen,
trainingsmaterialen...**

Eigen textieldrukkerij, reclamepanelen,
zeilbedrukkingen, stickers, promokleding

Altijd bereid tot speciale clubacties met uitzonderlijke prijzen

Selekaertsstraat 20, 3900 Overpelt,
011/662104, GSM 0499/383359
lipkensmarc@skynet.be

Topsportschool handbal kent sterke aangroei van het aantal leerlingen.

Start nieuwe schooljaar

Op 3 september 2007 meldden de media dat voor meer dan 1 miljoen Belgische kinderen de schoolvakantie er weer op zat. Dit betekende ook voor 37 handballers een terugkeer naar de schoolbanken... en naar de sporthal van het Koninklijk Atheneum 2 te Hasselt.

De topsportschool kent dit jaar een serieuze aangroei van het aantal leerlingen, van 22 naar maar liefst 37: 10 leerlingen in de eerste graad, 18 in de tweede graad en 9 in de derde graad. In totaal 26 jongens en 11 meisjes, komende uit 22 verschillende clubs uit heel Vlaanderen:

Baeyens Rens	1994	HC Brasschaat
Bogaerts Robbert	1990	Initia Hasselt
Brouwers Sander	1991	Initia Hasselt
Carpentier Jeroen	1993	Initia Hasselt
Carpentier Joris	1993	Initia Hasselt
De Beule Jeroen	1991	HK Waasmunster
De Bondt Harald	1993	HC Lokeren
De Pillecyn Jasper	1992	HC Rhino Turnhout
Dhanis Laurant	1993	HK Waasmunster
Fongers Hendrik	1993	KV Zandvliet
Haazen Jolien	1994	HV Uilenspiegel
Kranzen Nele	1993	Initia Hasselt
Lamberigts Hans	1994	HC Rhino Turnhout
Leonaers Kristien	1994	HC P. Kortessem
Lips Carmen	1992	HC Eeklo
Luyten Ben	1992	Elita Lebbeke
Mathijs Ruben	1992	HBC Izegem
Mertens Andrea	1995	HC H. Hamont-Achel
Nuyens Eveline	1992	HC Rhino Turnhout
Olexiouk Vladimir	1990	Apolloon Kortrijk
Ostyn Willem	1990	HBC Izegem
Peeters Iris	1992	Initia Hasselt
Piorkowski Michaël	1992	KV Sasja
Robyns Tom	1991	Initia Hasselt
Schmitz Nicolas	1993	HC Rhino Turnhout
Smits Xenia	1994	HC Rhino Turnhout
Stulens Jochen	1993	HC P. Kortessem
Trouwers Glenn	1995	HC United Tongeren
Van De Voorde Luca	1992	Kreasa Houthalen
Van Den Bergh Simon	1994	Welta
Van Roy Mirthe	1995	HV Arena Hechtel
Van Winckel Ianthe	1993	HC Brasschaat
Vandercappellen Elien	1990	STHV J Melveren
Vanderstraeten Tomas	1991	Initia Hasselt

Vervaele Vincent	1993	Thor Middelkerke
Vranken Jonathan	1992	Sporting Neerpelt
Wertelaers Brecht	1990	H. Achilles Bocholt

Het nieuwe schooljaar werd door de leerlingen van de tweede en de derde graad op sportieve wijze in gang gezet. De eerste dagen werden gekenmerkt door kennismaking, teambuilding en vooral heel veel actie in regen, wind en modder! Dinsdag 4 september kregen ze een heuse oriëntatiecross voor de kiezen op de Mechelse heide in Maasmechelen. De leerlingen dienden liefst 26 kilometer af te leggen. Voor sommige verstrooide zielen werden er dat zelfs enkele meer! Zoals het echte topsportleerlingen betaamde, wilden ze niet voor elkaar onder doen en werd er hevig gespurt om toch maar voor de andere groepjes bij de posten aan te komen.

Woensdagvoormiddag ging het richting Kiewit en Bokrijk voor een duurloep met tussenstops met allerhande opdrachtjes. Een vermoede handballer moet nu eenmaal ook nog in staat zijn om zijn/haar hersenen te gebruiken. In de namiddag ging dan uiteindelijk het normale lesrooster van start met handbal en krachtraining. Het schooljaar is dus weer begonnen... Aan alle leerlingen veel succes gewenst!

Deze eerste zware dagen betekenden echter niet alleen een vuurdoop voor de vele nieuwe leerlingen. Ook voor een nieuwe trainer betekende dit de kennismaking met de topsportschool. Het trainerskorps werd namelijk uitgebreid met een jonge en ambitieuze trainer: Martijn Stassen, licentiaat LO en trainer A - in spe. Hij zal vooral instaan voor de leerlingen van de 2de graad. Hij vervoegt daarbij Predrag Dosen, Hubert Maes, Jos Schouterden en Fernando Oliva. Ook aan de trainers heel veel succes en inspiratie gewenst!

Selectieprocedure

De weg naar de handbaltop is lang en vergt, naast handbaltalent, heel veel trainingsarbeid, wedstrijdervaring, inzet en engagement. Meer en meer jongeren en hun ouders beseffen dat de topsportschool dan ook een must is! Dat vertaalt zich de laatste 2 jaar in heel wat kandidaten die in de selectieprocedure voor de top-

sportschool stappen. Jammer genoeg haalt niet iedereen de eindstreep...

De eerste scouting en selectie vangt reeds aan in oktober. Pupillen zullen gescout worden tijdens de competitie door scouts van de VHV. Miniemen dienen zich in de provinciale selectie te spelen. Daar zullen zij gescout en geselecteerd worden tijdens de Interprovinciale toernooien (IPT). Tijdens het weekend van 26 en 27 januari 2008 zullen de eerste selectietesten plaatsvinden. Geslaagden zullen vervolgens uitgenodigd worden voor een tweede selectiemoment tijdens de eerste week van de Paasvakantie.

Wie wil instappen in de topsportschool dient aldus de volgende procedure te doorlopen:

Voor instap in het 1ste en 2de leerjaar: een positieve scouting krijgen van de scouts van de Vlaamse Handbal Vereniging en geselecteerd worden voor de selectietesten in januari.

Voor instap in het 3de en 4de leerjaar: lid zijn van de provinciale selectie miniemen jongens of meisjes, een positieve scouting krijgen en geselecteerd worden voor de selectietesten in januari.

Slagen in de selectietesten op 26 (eerste graad) - 27 januari (tweede graad) 2008!

Slagen in de selectietesten tijdens de selectiestage die in de eerste week van de Paasvakantie plaats vindt.

Voldoen aan de profiel-evolutie-voorwaarden en algemene voorwaarden.

Een medische goedkeuring krijgen van een erkend medisch keuringscentrum.

Een topsportstatuut toegewezen krijgen op basis van het individueel dossier, door de Selectiecommissie, bestaande uit vertegenwoordigers van BLOSO, BOIC, Ministerie van Sport en de VHV.

Wie geïnteresseerd is in de Topsportschool kan zich best zo vroeg mogelijk kenbaar maken aan de federatie, meer bepaald aan Linde Panis, Topsportcoördinator van de VHV: 03/286 86 - linde.panis@handbal.be

Meer informatie is eveneens te vinden op de website www.handbal.be onder "Topsport".

Linde Panis

con sport
WWW.CON-SPORT.DE

**Officiële invoerder: www.jdpsport.com
*JDP sport is de favoriete leverancier
van ballen en didactisch materiaal voor:***

info bij de VHV of via info@jdpsport.com
Gsm: 0476 48 32 26

**nu ook te koop bij: CLIJSTERS SPORT Campstraat 14
Meeuwen-Gruitrode 0485 66 03 87**

Over Qualitas en Quantitas

36

Sinds jaar en dag heeft de VHV een aparte commissie die het jeugdhandbal in goede banen leidt. Deze commissie garandeert elke provincie een vertegenwoordiging. De provincies waardigen er enkele van hun beste krachten af, zodat de jeugdcommissie bekend staat als een van de meest vooruitstrevende en dynamische VHV commissies. De jeugdcommissie wordt gekenmerkt door daadkracht en innovatieve ideeën. De leden van de Jeugdcommissie stellen zich aan U voor aan de hand van 4 vragen:

1. Wat is de belangrijkste trend in ons jeugdhandbal de laatste jaren?
2. Wat is de voornaamste uitdaging voor de jeugdcommissie de komende jaren?
3. Welke boodschap hebt U aan de clubs voor hun jeugdwerking?
4. Wat is uw beste herinnering aan jeugdhandbal?

Naam: Eddy De Vlieger
Leeftijd: 52

Club: HK Waasmunster

Trend: Eerst en vooral het snellere, atletischere spel tegenover pakweg 20 jaar

geleden, maar wel op gevaar af dat het technisch/tactische aspect op de achtergrond raakt! Bij sommigen is de kwaliteit van de jeugdwerking verbeterd, vooral om de drempel naar de eerste ploeg niet te hoog te laten worden.

Uitdaging: We moeten ten eerste MEER mensen laten handballen : sportbekendheid, en ook de recreatieve mogelijkheden benadrukken: drop-out moet verminderen. Vervolgens dienen we te proberen om via selectiewerking de beteren motiveren om de TSS te volgen als basis voor de nationale ploeg

Boodschap aan de clubs: Blijven hameren op het cruciale belang ervan voor het voortbestaan van club EN sport. Daarnaast moeten we proberen een tweesporenbeleid te voeren zowel naar kwaliteit als naar recreatie. Tenslotte moet het dameshandbal uit het slop raken: méér meisjesploegen, weg met gemengde ploegen. En ik zou zelfs verder gaan: Afschaffen van clubs zonder jeugdwerking of met een pseudo-jeugdwerking.

Beste herinnering: Ik beleef veel voldoening aan vriendschappen met en appreciatie van collega-trainers, en ook aan het “van niets iets kunnen maken”. Met andere woorden de jonge mannen zien evolueren naar goeie spelers en

interessante persoonlijkheden. Ook het feit dat ik van mijn hobby mijn job heb kunnen maken en omgekeerd. Jammer genoeg heb ik ook mindere herinneringen aan jeugdhandbal, zoals aan clubs die, ongestraft, als parasieten op de loer liggen om jonge spelers weg te lokken! Ook het afschaffen van de opleidingsvergoeding is een slechte zaak. Ook huiver ik van die clubs die goeie eigen kweek niet de kans geven om door te groeien!

Naam: Staf Vergauwen

Leeftijd: Niemand weet het met zekerheid...

Provincie: Antwerpen

Trend: De trend is dat alles blijft zoals het is: aantal VHV jeugd ploegen (waarbij maximum 1 wel-
penploeg per club meetelt)
03-04 (nog geen scholieren) 167
04-05 (start scholieren) 173
05-06 171
06-07 168

Afwachten wat een eerste poging naar meer meisjes oplevert.

Uitdaging: De voornaamste uitdaging is volgens mij te trachten eensgezindheid te bereiken naar de toekomst toe. Dit zowel op vlak van “betere kwaliteit” als “meer kinderen”. Het eerste is werk voor technisch geschoolden, het tweede meer voor organisatorisch sterkere mensen. Ze zijn echter op elkaar aangewezen, vooral door het beperkt aantal ploegen per provincie. Hierdoor wordt het immers moeilijk om voor de eerste doelgroep sterkere competities te creëren en tegelijk de tweede groep van regelmatige (en ontmoedigende) monsterscores te vrijwaren. Hierdoor zijn promotie en kwaliteit gedoemd om samen naar oplossingen te zoeken en hierbij zullen de steeds terugkerende meningsverschillen tussen de provincies hinderlijk blijven.

Wat kwaliteit betreft dacht ik dat bij bijscholingen zoveel mogelijk gelegenheid zou moeten gecreëerd worden om de cursisten vlak na de cursus onderling nog contact te laten hebben. Trainers leren ook veel door onderlinge indrukken en ervaringen uit te wisselen. Het moeten niet altijd de docenten zijn die alle input geven. Deze opmerking kan ook gelden voor het leren opzetten van promotionele organisaties.

Boodschap: Terwijl men in de VHV acties opzet om meer handbalkernen te creëren zou ik de

grotere clubs willen adviseren om per leeftijds-categorie naar inschrijving van telkens twee ploegen te streven om stilaan een sterkere en een andere, meer ontspannen competitie per provincie te kunnen organiseren. Dit kan misschien sneller evolueren dan nieuwe clubs inschrijven.

Herinnering: Met jeugd werken geeft meestal positieve herinneringen. Met een jeugd ploeg enkele dagen op een internationaal tornooi verblijven en in primitieve omstandigheden een prettige discipline kunnen onderhouden waren voor mij hoogtepunten, vooral omdat ik daarbij even aan de stress van een senioren-ploeg ontsnapte.

Naam: Marc Decoutere

Leeftijd: 54 jaar

Club: Initia Hasselt

Trend: op deze vraag dien ik helaas eerder een negatief antwoord te geven vermits het de mentaliteit van de spelers betreft die geen ge-

zag meer aanvaarden en overall een antwoord op hebben. Tegelijkertijd dien ik hier de ouders ook in te betrekken, vermits deze het handbal eerder als een veredelde vorm van kinderopvang zien en zich dus veel minder laten zien bij de trainingen en wedstrijden.

Uitdaging: ik hoop dat wij in de toekomst terug een volwaardige meisjescompetitie zullen krijgen en aansluitend dus ook terug een nationale damesploeg.

Boodschap: geef elke speler de kans om te spelen en maak dit indien nodig ondergeschikt aan het resultaat.

Herinnering: de invoering bij de jongens van de scholierencompetitie (nu junioren). Dit heeft tot gevolg gehad dat de uitstroom bij de jongeren vanaf 17 jaar bijna volledig gestopt is. Terwijl er vroeger nog slechts enkelen verder deden met handbal zijn het er nu nog slechts enkelen die stoppen met handballen.

Naam: Deklerck Patrica

Leeftijd: 42 jaar

Club: Thor Handbal

Trend: Daar ik nog maar zeer kort bij de JC ben en nog niet heel lang bij het handbal in het algemeen, kan ik op deze vraag moeilijk een antwoord geven. Wel merk ik op

dat het moeilijker wordt om een club draaiende te houden qua paperassen, financiën en omkadering. Steeds minder mensen willen nog welkelijks helpen.

Uitdaging: Streven naar een uniformiteit voor al de provincies, waarin iedereen zich kan vinden. Iets verder willen kijken dan het eigen “club-eilandje”: SAMENWERKEN!!!!

Boodschap: Hoe moeilijk het ook is: blijven streven naar kwaliteit. Voor grotere clubs samenwerken met de kleinere (die het vaak zeer moeilijk hebben). Het motiveren van de mensen rondom de club is cruciaal en ook meer naam-bekendheid aan “Handbal” geven. Velen weten (helaas) nog altijd niet wat handbal is.

Herinnering: Hoe ze van kleine pagadder bij de club binnen komen en hoe ze uitgroeien tot volwassenen op velerlei gebied: mentaal, sociaal, fysiek.

Mentaal: leren omgaan met winst en verlies, met de autoriteit van een scheidsrechter en diens (terechte of soms onterechte) beslissingen, leren omgaan met blessures en terugkomen

Sociaal: handbal is een ploegsport, met daarin verschillende karakters, talenten waaraan je ze moet aanpassen.

Fysiek: dat ze hun lichaam moeten leren kennen, met de verschillende fases waar ze doorlopen op weg naar de volwassenheid

Naam: Guido Moeyersoons

Leeftijd: 50 jaar

Club: Elita (Buggenhout)

Trend: De meeste clubs beginnen hoe langer hoe vroeger met jeugd wat een enorme organisatie met zich meebrengt en wat blijkt? Steeds minder mensen willen zich engageren om als vrijwilliger dingen te doen binnen een club. Ik denk nochtans dat we deze trend moeten volgen om zo op termijn betere spelers te kunnen opleiden. We moeten ons wel behoeden om te vroeg handbalspecifiek te werken. Ik stel ook tevreden vast dat een aantal clubs die vroeger niet aan jeugdwerking deden dat nu wel doen.

Uitdaging: Proberen om het handbal aantrekkelijk te maken voor de jeugd en op die manier veel meer jongens maar vooral ook meisjes aan het handballen te krijgen zodat onze basis groter wordt. Ik weet ook dat ploegsporten vandaag niet zo aantrekkelijk zijn, onze wereld is

nu eenmaal individueel aan het worden. Het is ook de enige manier om het niveau omhoog te krijgen, en dan heb je nog het probleem van goede jeugdtrainers te vinden voor de jeugd. Proberen om het meisjeshandbal in de lift te krijgen net als in Nederland.

Boodschap: Probeer om zo veel mogelijk gasten bij je club te krijgen door contact en initiaties te geven in de scholen in je buurt zodat je meer jeugd naar het handbal krijgt. Zorg voor een goede opleiding door zo goed mogelijk opgeleide trainers bij de jeugd hun ding te laten doen. Help je jeugdspelers om sport en studie te plannen want velen plannen wel tv, pc en studie, maar vergeten de sport. Probeer om van de goede dingen in andere clubs en van andere trainers iets op te steken door naar bij-scholingen te gaan en ook nadien een praatje te doen met de andere deelnemers. Probeer als club samen te werken met anderen, zelfs over de sporten heen.

Herinnering: Voor mijzelf de eerste provinciale titel met de kadetten in 2005 van onze club maar ook, hoewel ik van die ploeg geen trainer was, de finale van onze miniemen vorig jaar. En aangezien ik reeds wat jaren met de jeugd bezig ben, ook de welpenontmoetingsdag in Hamme zowat 10 jaar geleden. Daar hebben we ploegjes gemaakt met één speler van elke club, elke ploeg vertegenwoordigde een land met de vlag van het land op hun wang geschilderd Hierdoor werd de ontmoetingsdag internationaal. Dit jaar kwam iemand die ik totaal niet kende mij vertellen dat hij zich dat nu nog herinnerde.

Naam: Miriame Renckens

Club: Sporting Neerpelt

Trend: vermindering van het aantal ploegen, de laatste jaren, en ook de kloof die blijft tussen (in Limburg dan) de grote drie, met name Hasselt, Neerpelt en Meeuwen (Bocholt probeert met succes aan te sluiten). De rest blijft door gebrek aan investering in goede trainers ter plaatse trappelen

Uitdaging: zorgen voor een goede ondersteuning, selectiewerking begeleiden en Opvolgen. Talenten opsporen en ook koesteren zodat zij langzaam kunnen groeien naar een volwaardige nationale ploeg

Boodschap: de clubs ervan overtuigen dat investeren in goede trainers (die soms geld kos-

ten) het enige alternatief is voor een goede jeugdwerking. Ook zorgen voor goede begeleiding (vrijwilligers met inzet) en dat kan alleen als de clubs een aparte jeugdwerking met eigen financiën hebben. Vrijwilligerswerk heeft ook een kleine prijs.

Herinnering: de mooie toernooien in het buitenland waar je op de grond slaapt, het eten niet altijd even lekker is, maar waar de vriendschap onder de deelnemers geweldig groot is. Het is een unieke ervaring voor het verdere leven van onze handballers.

Naam : Herwig De Preter

Leeftijd: 47 jaar

Club: HC AtomiX

Trend: Ik denk dat onze spelers technisch sterker zijn geworden in vergelijking met 10 jaar geleden. Gelukkig zie ik ook het niveau van de trainers stijgen.

Uitdaging: De jeugdcommissie moet trachten vernieuwend te werken en een aantal vastgeroeste ideeën opzij te zetten. Hierbij is het erg belangrijk om op Vlaams niveau te denken en niet alleen de eigen club of de eigen provincie voor ogen te hebben. Wat mij betreft worden de lijnen best centraal uitgezet. Een versnippering van energie en ideeën levert te weinig resultaat op.

Boodschap: Werven is de boodschap. Tracht zoveel mogelijk jongeren kennis te laten maken met handbal en geef elke speler de kans om spelen en op plezier beleven. Werk aan de sfeer in de groep en zorg dat iedereen die van handbal geproefd heeft het niet meer loslaat. Pas vanaf kadetten/scholieren wordt competitie echt belangrijk. Weet dat het niet noodzakelijk de beste welpen of pupillen zijn die later het mooie weer zullen maken. Geef en gun ontwikkelingskansen aan spelers.

Herinnering: Internationaal toernooi in Denemarken (Julecup) waar wij met onze kadettenmeisjesploeg tot in de kwartfinale geraakten. De speelsters die dit meemaakten zijn voor altijd handbalfanaten geworden.

Naam: Tim Mogal

Leeftijd: 19 jaar

Club: Welta

Trend: Aangezien ik nog maar net uit het jeugdhandbal kom, is het voor mij

moeilijk om een algemene trend te beschrijven.

Uitdaging: Clubs ondersteunen om zowel de kwaliteit als de kwantiteit van de jeugdspelers te verhogen, dit door meer gediplomeerde trainers op te leiden, door nieuwe jeugdkernen op te richten en de bestaande jeugdkernen uit te breiden.

Boodschap: De jeugdclubs zouden moeten beseffen dat het gemakkelijk is om indien je maar 6 spelers van een bepaalde leeftijdscategorie hebt forfait te geven in die categorie. Dit is volgens mij niet de juiste oplossing. De clubs zouden dan moeten zoeken achter enkele nieuwe bijkomende spelers en zo een forfait en waarschijnlijk drop-out te vermijden.

Herinnering: Het moment dat een pagadder of welp die je traint zijn eerste goal maakt.

Naam: Frank Luxem

Leeftijd: 46

Club: KV Sasja

Trend: Het streven van vele clubs om meerdere teams in competitie te brengen. Het opnieuw invoeren van scholieren/junioren geeft aan dat de jeugdwerking bij de clubs goed functioneert.

Uitdaging: Werken naar één Vlaamse competitie, vanaf miniemen. Een goed begin is de nu startende VHV kadetten competitie (een product van VHV-jeugdcommissie). Laat pagadders, welpen en pupillen nog "spelen". Daarna moet het serieuzer worden. Samenwerking van de provincies, komt alleen maar de jeugd ten goede. (het is in verleden reeds gebleken dat dit kan, Antwerpen/O-Vlaanderen).

Boodschap: Blijven investeren in gekwalificeerde (jeugd)trainers, De spelers blijven aanmoedigen en motiveren, eventueel met een bonussysteem. Proberen van met meerdere teams in bepaalde reeksen te starten. (vb. VHV kadetten ploeg en een provinciale ploeg)

Herinnering: hoe mijn zonen van welpen uitgegroeid zijn tot meerdere malen Belgisch kampioen. Met de juiste spirit kom je er wel!

Naam: Ken de Nil

Leeftijd: 32

Club: VHV

Trend: Door het snellere handbal wordt de lat op technisch vlak hoger gelegd

dan vroeger het geval was. De spelers hebben immers minder tijd om te beslissen en uit te voeren.

Uitdaging: Er moet handbal op maat worden aangeboden, dit wil zeggen dat er plaats moet zijn voor breedtesport én voor topsport. Daarnaast moeten we de clubs motiveren/begeleiden om op een gestructureerde manier hun jeugdwerking uit te bouwen.

Boodschap: De jeugd van vandaag is de toekomst van ons handbal. De clubs moeten streven naar meer kwaliteit, niet alleen sporttechnische kwaliteit maar zeker ook structurele kwaliteit. De “last” van de jeugdwerking (niet alleen van de jeugdwerking trouwens) rust op te weinig schouders, om efficiënter te kunnen werken naar bijvoorbeeld recrutering toe moet er in veel clubs een herverdeling van taken komen. De onbaatzuchtige inzet van trainers, medewerkers en ouders moet gekoesterd worden en mag nooit als een vanzelfsprekendheid beschouwd worden! De inspanningen die nu reeds gebeuren kunnen tot meer resultaat leiden indien men een duidelijk sportief plan volgt. In teveel clubs werken de jeugdtrainers naast, niet mét elkaar, met dramatische gevolgen voor de continuïteit.

40 We moeten samen naar toekomst durven kijken en bepaalde uitdagingen durven aangaan. **Herinnering:** Hier zie je nog de puurheid van de sport, kinderen beleven nog plezier aan het spelletje, iets wat oudere spelers indien er andere belangen gaan beginnen meespelen wel eens durven vergeten.

Naam: Hans Beheydt

Leeftijd: 40

Club: HBC Izegem

Trend: Het wordt moeilijker en moeilijker om in de vakantieperiodes nog iets te organiseren. In plaats van meer te trainen, wordt er dan net minder getraind. Dit gaat hand in hand met de het vergroten van de waaier aan vrijetijdsmogelijkheden van de jongeren van vandaag.

Uitdaging: De positieve en professionele aanpak van de VHV kunnen vertalen naar en overbrengen op de mensen in de clubs en de provinciale comités. Sommige clubs zijn er al klaar voor, andere nog niet, maar de PC's zeker niet. **Boodschap:** Werk op lange termijn en heb geduld! Besteed ook de juiste aandacht aan het resultaat. Soms moet het, maar niet altijd. We

mogen ook de individuele speler/spelster niet te veel uit het oog verliezen in functie van de ploeg, want we hebben terug meer creatieve handballers nodig, met individuele klasse. Kinderen moeten terug de kans krijgen nekeer iets te proberen.

Herinnering: Wanneer jeugdspelers hun eerste doelpunt scoren, of hun eerste bal pakken bij het eerste team, want daar doen we het toch voor: spelers opleiden om in de eigen eerste ploeg te komen.

Naam: Diederik De Buck

Leeftijd: 33

Club: HC Don Bosco Gent

Trend: We gaan naar een (jeugd)handbal met 2 snelheden: ploegen die “competitief” gericht zijn en ploegen die eerder “recreatief” gericht zijn. Een moeilijke combinatie in een kleine sport als de onze. Het is niet altijd makkelijk de juiste balans te vinden om iedereen voldoende aanbod te bieden.

Uitdaging: Het verzoenen van kwaliteitsverhoging en kwantiteitsvergroting. “Competitief” en “recreatief” hebben verschillende doelen en noden.

Boodschap: We moeten absoluut groter worden als sport : meer spelers, meer ploegen, grotere competities,... Hoe meer spelers en ploegen we hebben, hoe makkelijker “competitief” en “recreatief” te verzoenen zijn. Ook binnen 1 club moet “competitief” en “recreatief” naast elkaar kunnen bestaan. Belangrijk hierbij is altijd te streven naar goed opgeleide trainers en clubverantwoordelijken die doorlopend blijven investeren in hun kennis en opleiding. Stilstaan is achteruitgaan : het handbal is in voortdurende evolutie en wij moeten mee evolueren. Samenwerking met scholen (initiaties e.d.) is een must om bekender te worden bij de jeugd en dus meer spelers aan te trekken.

Boodschap aan de VHV en provinciale comités: veldwerk is belangrijker dan formuliertjes invullen!

Herinnering: Het zien doorgroeien van spelers vanaf de welpen over nationale titels bij minnen en kadetten tot spelbepalende spelers in de eerste ploeg aan de top. Een bewijs dat op lange termijn denken en werken rendement oplevert. Tussendoor leveren binnen- en buitenlandse (meerdaagse) toernooien altijd onvergetelijke momenten op.

David Van Dorpe

Talentidentificatie en begeleiding in handbal

ontwikkeling van een profiel van de talentvolle handballer

Het bereiken van de top in handbal is de ambitie van vele jonge handballers. Slechts een klein percentage slaagt erin om tot een succesvol handballer uit te groeien. Daarnaast wordt binnen de huidige sportcultuur, waar succes om verschillende (vooral financiële) redenen van groot belang is, meer en meer de nadruk gelegd op talentidentificatie. Het 'arrest Bosman' in 1995 zorgde er, aanvankelijk in voetbal, eveneens voor dat de interesse in talentidentificatie een extra stimulans kreeg. Sportclubs hebben er bijgevolg alle baat bij om te investeren in talentvolle jongeren en potentiële topspelers. Indien talentvolle jongeren betrouwbaarder geïdentificeerd kunnen worden, kunnen (top)clubs hun werking efficiënter richten op de opleiding van toekomstige topspelers.

Binnen individuele sporten zijn de prestatiebevallende factoren per discipline goed gekend en zijn de bijhorende talentidentificatiemodellen veel talrijker. Voor teamsporten blijkt talent iets complexer ineen te zitten. Een succesvolle speler heeft nood aan kwaliteiten binnen verschillende (sub)domeinen. Naast de fysieke factoren (antropometrie, kracht, snelheid, uithouding, ...) dient er ook aandacht besteed te worden aan psychologische (zelfvertrouwen, motivatie, faalangst, ...), sociologische (sociale omgeving, culturele achtergronden, genoten opleiding en atleet-trainer interactie), perceptueel-cognitieve en perceptueel-motorische (aandacht, anticipatie, spelinzicht en -intelligentie, beslissingen nemen, specifieke motorische vaardigheden, ...) variabelen. Met andere woorden een multidimensionele benadering van talent. Vergeleken met andere teamsporten zoals voetbal, basketbal en volleybal blijkt handbal wat achterop te hinken wat betreft talentidentificatie. Onderzoek is dan ook vereist. Een ander belangrijk aspect binnen talentidentificatie is de mate van maturiteit. Talentdetectie en -identificatie op jongere leeftijd wordt nog meestal vaak geassocieerd met het opsporen van de vroeg-mature en dus fysiek sterkere spelers. Vaak steken vroeg-maturen er bij jeugdwedstrijden letterlijk met kop en schouders bovenuit. Maar wanneer ook de anderen hun groeispurt ingezet hebben, vallen

de voordelen van de vroeg-maturen weg. De laat-mature spelers worden in talentidentificatieprocessen vaak benadeeld (en zijn verloren voor (top)sport?). Daarom is het belangrijk om ook de biologische leeftijd in rekening te brengen. Want onderzoek wees uit dat ook laat-mature spelers kunnen evolueren tot spelers op het hoogste niveau.

Het Ghent Youth Handball Project (GYHP) is een project dat opgestart is aan de vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen van de Universiteit Gent in samenwerking met de Vlaamse Handbal Vereniging. In dit project wordt gezocht naar de specifieke en fysieke eigenschappen van jonge mannelijke handballers op 3 niveaus (club, selectie en topsportschool). De handballers ondergaan hiervoor een sport-specifieke testbatterij, waarbij gezocht wordt naar verschillen in potentiële predictoren bij jonge handballers van verschillend competitieniveau. Doordat talentidentificatie en -ontwikkeling een dynamisch proces is, worden de handballers 3 opeenvolgende jaren gevolgd en getest. Deze longitudinale manier van werken geeft een beeld van hoe enkele belangrijke factoren doorheen de ontwikkeling van jonge handballer tot senior evolueren. Ook wordt bij een beperktere steekproef het tactisch kijkpatroon geanalyseerd terwijl naar geprojecteerde handbalsituaties gekeken wordt, dit met als doel een zicht te krijgen op de perceptueel-cognitieve vaardigheden van de handballer. Aan de hand van de onderzoeksresultaten wordt een profiel van de talentvolle handballer opgesteld, waardoor talentvolle spelers sneller kunnen opgespoord en beter begeleid kunnen worden. Naast de ontwikkeling van dit profiel worden pijnpunten in de ontwikkeling van de talentvolle handballer in Vlaanderen opgespoord. Remediëring wordt voorgesteld in overleg met de Vlaamse topsportmanager, de topsportschool en de Vlaamse Handbal Vereniging.

Prof. Dr. Renaat Philippaerts, promotor. Prof. Dr. Matthieu Lenoir, promotor. Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen - Vakgroep Bewegings- en Sportwetenschappen. Watersportlaan 2, B-9000 Gent. www.UGent.be **Stijn Matthys, onderzoeker**

Ethias, partner van het handbal

www.ethias.be

ethias

www.handbal.be

Tournai

Hall de La C.E.T. *10 ans*

BELGIQUE - ISRAEL

ve 26 octobre 2007 | 20h00

BELGIË - ISRAËL

za 27 oktober 2007 | 20h00

Sporthal Hoogendonck

Waasmunster

